

OMNES UNUM

(TODOS UNO)

1957
STEV. 5

GLASILO SLOVENSkih DUHOVNIKOV
V ZAMEJSTVU

KAZALO

Anton Benetek: <i>Visitatio Sanctissimi</i>	129
Franc Gnidovec: <i>Naša duhovniška edinost</i>	132
Franc Mihelčič: <i>Globinska psihologija in dušno pastirstvo</i>	136
Alojzij Stare: <i>Ob 25-letnici Argentinske Katoliške akcije</i>	145
Alojzij Košmerlj: <i>Pokojni kanonik in prelat Alojzij Stroj</i>	150
Novice od popsod	154

Glede vseh upravnih zadev in poravnave naročnine se obračajte naravnost na upravo: Rev. Stanko Škrbe, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina, ali pa na sledeče sobrate poverjenike:

Kanada: Rev. Anton Vukšinič, 146 Bell Street, Port Colborne, Ontario.

U. S. A.: Rev. Karel Pečovnik, St. Petr's Church, Dumont, Minn.

Čile: Rev. dr. Anton Trdan, Capellán, Hacienda Aculeo, Est. Hospital, Chile

Italija: Rev. Tone Iskra, Chiesa del S. Nome di Maria, Foro Traiano 89, Roma

Trst: Rev. Jože Jamnik, Via Nazionale 89, Marianum, Opčine Trieste.

Gorica: Mons. dr. Franc Močnik, Via Don Bosco 3, Gorizia.

Avstrija: Rev. Vinko Zaletel, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Ostala Evropa: Rev. Zdravko Reven, Grand' Rue, 37, Charleroi, Belgique.

Naročnina: Za Argentino in Čile 40 argentinskih pesov. Za U. S. A. 2.50 dolarja. Za vse ostale dežele vrednost zamenjave 2.50 dolarja. Kdor želi, more poravnati naročnino z mašnimi štipendiji. To velja zlasti za Evropo. Opraviti je treba tri sv. maše. Naj nihče ne opravi maš prej, dokler mu ni sporočeno, da so namenjeni zanj že določeni. Maše, za katere nam ni sporočeno, da so sprejete oz. opravljene, amatrmo za neopravljene in naročnino za neporavnano.

Uprava

OMNES UNUM

GLASILO SLOVENSkih DUHOVNIKOV V ZAMEJSTVU

LETO IV

1957

ŠTEV. 5

Visitatio Sanctissimi

Anton Benetek, Avstrija

Pred 50 leti sem prišel na svoje prvo mesto kot kaplan v Črno. Kmalu sem v razgovoru vprašal pridno gospodinjjo, gostilničarko, kaj se spominja o prejšnjih kaplanih. Kot neko posebnost in veselo pohvalo je rekla: Kaplan gospod Kukačka so radi čez dan šli v cerkev in so tam molili, tudi v zimi. Vox populi — vox Dei, sem si mislil.

Mislimo si, da hočemo koga svojih vernikov pridobiti in navdušiti za to pobožnost, da namreč pogosto in z veseljem obiskujejo Jezusa v Najsvetejšem Zakramentu. Takemu bomo pač rekli: Zavedaj se, da moraš Jezusa pozdraviti in počastiti, mu izkazati svojo ljubezen. Se mu zahvaliti za prejete milosti in dobrote tako, da bo že ta zahvala nova prošnja. Isto recimo sami sebi.

Ko bi škof stanoval v moji soseščini in bi posebej želel, da ga obiščem vsak dan, bi si pač vse tako uravnal, da bi vsak dan obiskal visokega ljubega gosta. Če bi otrok stanoval v istem kraju kakor njegovi starši in bi vedel, da starši želijo, da jih obišče pogosto, vsak dan, pa bi otrok obiskal starše le, kadar mora, ali bi se o takem otroku moglo reči, da spoštuje in ljubi svoje starše in jim je hvaležen? Ko bi Jezus v Najsvetejšem Zakramentu bil pričujoč le na enem kraju, v Rimu ali v Jeruzalemu, kako bi pridni verniki hrepeneli priti vsaj parkrat v življenju tja; kako bi zavidali tiste, ki so tam blizu doma in gredo lahko večkrat k Jezusu; kako bi zbirali prihranke za daljno vožnjo ali bi šli peš, čeravno bi bilo potovanje dolgo in težavno. Jezus pa v svoji ljubezni hoče biti in je res tako blizu nas, da ga brez težav lahko pogosto obiskujemo. Ali naj bomo zato do njega bolj mrzli?

Pravo doživetje je zlasti za duhovnika, če more vsaj enkrat v svojem življenju priti v Sveto deželo ter obiskati tiste kraje, koder je nekoč hodil božji Zveličar — et ecce, plus quam Jerusalem hic! Kako se duhovnik šteje srečnega, če se pokloni Kristusovemu namestniku svetemu očetu in prejme od njega blaž. goslov. Jezus v cerkvi pa je tako blizu nas in je vendar neizrečeno več kakor papež.

Vse to ima pomen za vsakega vernika. Koliko bolj šele za nas duhovnike! Mi smo Jezusu zlasti notranje bližje, v bolj tesni zvezi z njim. On sam nas je neprimerno višje povzdignil nad vernike. Skazal nam je veliko večjih milosti in

obilnejših dobrot kakor drugim. Mi bolj poznamo Jezusa in njegovo ljubezen, saj jo moramo drugim tolmačiti in razlagati. In potem pa — Jezus v Najsvetejšem Zakramentu je življenje našega mašniškega poklica in duhovniškega stanu. Ko bi Jezus ne hotel vzeti na sebe podobo kruha, bi tudi duhovniška oblast bila prazen nič.

Kakor je Jezus prejel vse svoje človeško življenje od Device Marije in je ta varovala in ohranjela njegovo zemsko življenje, tako damo mi mašniki Jezusu novo zakramentalno življenje ter smo varuhi tega njegovega življenja.

Znana je zgodba o vrlem oreanskem vojaku. Ta si je tako uravnal svoj dnevni red, da je vsak dan eno uro bil v cerkvi. Na vprašanje, zakaj tako dela, je odgovoril: Na častni straži sem pri ljubem Jezusu. Pred hišo, kjer stanuje general, stoji častna straža noč in dan. Ne gre mi v glavo, da bi Gospod Bog v Najsvetejšem Zakramentu ves dan ne imel nobene častne straže.

Pa še nekaj! Zveličar v tabernaklju ni tu samo za nas duhovnike. Tudi za naše vernike, za naše farane. In zastopniki teh smo mi. Zato moramo tudi v imenu naše fare Jezusu v Zakramentu izkazovati češčenje, ljubezen in zahvalo. Če pa imamo sami hladno srce za Jezusa, kako naj mu zadostimo, kako naj ga potolažimo, ko ga naši farani tako zanemarjajo? In kako naj druge vnemamo za Jezusa v tabernaklju, če sami te vneme ne čutimo, je nimamo?

Pa velike so tudi koristi za naše življenje in naše delovanje, ki nam jih naklanja nebeški Dobri pastir zaradi tega, ker ga radi in večkrat, vsak dan posebej, obiskujemo v ječi njegove ljubezni.

Papeževa okrožnica od 20. decembra 1935 o vzvišenosti katoliškega duhovništva priporoča nam duhovnikom sedmere čednosti.

1. Hoja za Kristusom, da posnemamo njegov zgled po besedah apostola Pavla: Bodite posnemalci moji, kakor sem jaz Kristusov. Studijo se nam farizeji, ki so drugače učili, kakor so sami delali. Pridigar, ki se ne prizadeva, da bi sam tako živel, kakor uči druge, tisti z eno roko sproti razdira, kar z drugo gradi. Na nagrobniku prošta Westermayerja v Tinjah je napisano: *Habt ich getan, was ich gelehrt, so ist der Himmel mein; Habt ihr getan, was ihr gehört, wird er auch euer sein.* Najboljše sredstvo, da se čimbolj približamo Jezusovemu zgledu, je to, da ga pogosto in redno obiskujemo in tisti čas, ko smo pri njem, dobro porabimo.

2. Pobožnost, ki nam ohrani dušni mir ter nam da moč, da se ustavljamo nakanam hudega duha. V tem odstavku pripominja okrožnica češčenje Marijino, otroško zaupanje do Matere duhovnikov, do Marije. *Visitatio Sanctissimi* je sonce vse naše pobožnosti. Brez sonca ni življenja, brez vizitacije *Sanctissimi* ni pobožnosti. Časopisi, radio, družbe, vse nas tako raztrese, pred Najsvetejšim najlažje najdemo spet sami sebe.

3. *Castitas, coelibat*. Mlad sobrat mi je tožil: Nisem mislil, da besede pri ordinaciji: „*Castitatem servare oportebit*“ vsebujejo toliko težo. Priporočal sem mu iz lastne skušnje *Visitatio Sanctissimi*. Tukaj bi pripomnil še tole: Nekateri naših vernikov, tudi ženskega spola, menijo, da človek, tudi duhovnik, ne more čisto živeti. Celo župnika sv. Vianneya so farizejski farani dolžili skrivnih pregreškov zoper *castitas*. Take obdolžitve se razpršijo in utihnejo, če ljudje opazijo in zvejo, da duhovnik večkrat sam v cerkvi moli. Skušam vsaj nekaj brevirja zmoliti v cerkvi, zlasti terco za duhovne sobrate. Ko smo razkropljeni po farah

naše domovine in izven domovine, pa vendar v taki molitvi združeni, bo to v posebno pomoč tudi tam, kjer sobrat omaguje pod težo skušnjav in nevarnosti. Oremus pro invicem, pa bo v blagor celemu stanu.

4. Nesebičnost nam stavi okrožnica takoj za castitas. Kaj ima Jezus za svojo osebo od tega, da pod podobo kruha živi noč in dan v tabernaklju? To je višek skromnosti, zadovoljnosti z malim, nesebične ljubezni. Če želiš novega optimizma, če ti manjka zadovoljnosti in potrpežljivosti, pojdi k Jezusu v cerkev. Zarki večne luči preženejo vso meglo iz tvojega srca.

5. Dušno pastirstvo, pastoracija. Bodimo vneti za zveličanje nam izročeni duš — salus animarum, suprema lex. Zlasti odmeva v našem srcu otožen klic nebeškega Dobrega pastirja: Imam še druge ovce, izgubljene, odtujene, ob strani stoječe. Tudi tiste moram pridobiti, da se vrnejo. Nobena naša fara ni tako slaba, v nobeni fari nimamo primeroma toliko pohujšanja, menda ne toliko družinskih razvalin, kakor jih je bilo v Arsu, ko je tja prišel župnik Vianney. Kleče pogostoma pred Najsvetejšim, je s svojim zgledom in z izprošenimi milostmi polagoma spreobrnil svojo faro.

V našem dušnopastirskem prizadevanju nas najhujše potare neuspeh, razočaranje. Se resno trudimo, molimo, pa zaželjenega uspeha ni. Zdi se nam, kot bi Jezus spal. Kolikokrat je vzrok, da kdo kompetira za drugo faro, ker se mu zdi, da na dosedanj ne opravi nič, dočim ima satan vsaj navidezno boljšo žetev.

Božji Zveličar je v Kafarnaumu deloval približno poltretje leto. Pridigal je in čudeže delal, tako da se je Kafarnaum imenovalo njegovo mesto. Meščani si bili tega veseli, Toda njegove vere niso sprejeli. Ostali so zakrknjeni. Ta neuspeh je Zveličarja tako bolel, da je zapustil Kafarnaum in se ni več vrnil tja. Ko raz griča še gleda na mesto, postane tako otožen, da učenci takega še niso videli. Takrat je pač gledal tega in onega izmed nas in čutil našo bolečino nad našimi neuspehi. Iz globine svojega dušnopastirskega srca je takrat zaklical: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil; pri meni najdete tolažbo in pomoč. Pojdimo k njemu, ko nam postaja srce težko.

6. Pokorščino priporoča okrožnica. Pokorščine nas uči Jezus v Najsvetejšem Zakramentu. Ni bil pokoren samo Mariji in Jožefu v svojem zemskem življenju; pokoren tudi tistim, ki so ga krivično sodili in pribijali na križ. Pokoren je zlasti nam slabotnim duhovnikom. Saj smo ga mi priklicali na oltar, mi ga zaprli v tabernakel. Pokorščina ni lahka. Včasih prav težka

7. Studium. Sv. Veronika Milanska, ki je umrla leta 1497, je bila hči revnih staršev in ni mogla hoditi v šolo. Za silo se je naučila sama brati. Vstopila je neuka v samostan. Veliko je premolila pred taabernakljem. Kmalu je tako napredovala v učenosti, da je na pamet znala psalme ter je pravilno razlagala težka mesta iz svetega pisma, zlasti psalme. Srce Jezusovo, v katerem so vsi zakladi modrosti in vednosti. Srce Jezusovo, globočina vseh čednosti. Ko potrebujemo dobrega nasveta, ko se moramo za kaj odločiti, ko se pripravljamo za pridigo, pojdimo k Jezusu in se posvetujemo z njim.

Ko v vsaki sv. maši prejmemo obhajilo tudi za popotnico v večnost, ko v živi veri dan za dnem še posebej obiščemo Jezusa in obnovimo z njim prijeteljstvo, potem ne more biti drugače, kot da pride k nam ob naši smrti, čeprav za nas nepričakovano, le kot Rešenik in Zveličar, kot milosten Sodnik in večni Plačnik.

Naša duhovniška edinost

Franc Gnidovec, Argentina

V prejšnji številki (na strani 99) smo govorili o duhovniški edinosti na splošno, tu pa mislimo na skupnost slovenskih duhovnikov v tujini, zlasti našo v Argentini. Kakšna je ta edinost? Glede tega se mi zdi, moramo za pravičen odgovor na vprašanje na prvem mestu ugotoviti, da je ta naša edinost velika in bi mogla mnogim duhovniškim skupnostim tujcev služiti za zgled. Samo kratko naj pojasnim to trditev ter pokažem na močne vezi, ki nas dejansko družijo, in na pojave te edinosti med nami.

Če vzamemo najprej čisti katoliški nauk, je naša edinost v njem popolna in ni v ničemer načeta. Nauk, ki smo se ga učili v semenišču, ki ga sedaj kot duhovniki črpamo iz teološkega učenja pod nadzorstvom Cerkve, vsi brez vsakega pridržka z globokim prepričanjem sprejemamo. Res more biti poznavanje in razumevanje nauka v poedincih različno, bolj ali manj globoko; a z vsem srcem se oklepamo tudi v najtežjih vprašanih nauka, kot ga Cerkev uči. Neomajna zvestoba Cerkvi je v tem močna vez naše edinosti. Naj nihče ne reče: To se razume; a to je malo. Ne. To je v resnici veliko in važno. Spomnimo se na dežele, kjer je edinost med duhovščino danes prav tu načeta.

Pravo in iskreno priznanje cerkvene oblasti in vdana pokorščina pri nas ni vprašanje.

Če gledamo našo celotno usmerjenost v umu in volji, moramo reči, da nas splošno vse veže isti duhovniški ideal, ki more sicer biti v posameznikih bolj ali manj živ, nikjer pa ni pozabljen in je v vseh glavno vodilo njihovega življenja in dela. Prav zato naše duhovnike domačini poznajo in so se kot duhovniki kljub težavam tu uveljavili, čeprav seveda kot tujci nimajo in ne morejo pričakovati kake odločilne besede in vplivnega položaja. A v resnici slovenske duhovnike na tihem cenijo in spoštujejo, čeprav jih kot tujce opazujejo natančno in sodijo strogo. Vendar splošno priznajo, da je to skupina duhovnikov neoporečnega življenja in v delu predanosti svojemu poslanstvu. Uspeh je res morda različen po zmožnostih in okoliščinah, v katerih delajo posamezniki, a splošno govornjeno je vse v skladu z duhovniškim idealom. Več je bilo že primerov, ko je tujec izrecno priznal in občudoval to dobro voljo slovenskih duhovnikov. Tako so večkrat tujcem v zgled in blagoslov. Za nas pa velja, na kar tu gledamo, da je ta zvestoba idealu in predanost svojemu poslanstvu močan vir tolike naše edinosti. Saj vemo, da kdor se tu izneveri, se izneveri tudi duhovniški skupnosti, in če bi splošno padel ta pravi duh, bi bila tudi duhovniška skupnost razrahljana in uničena. In neumevanje za skupnost med tujci, kar tu večkrat opazujemo, ima verjetno med drugimi tudi prav tu svoj vzrok. Med nami, splošno rečeno, ni primerov, da bi kdo prišel sem in tu živel z drugotnimi in duhovnika nevrednimi nameni, da bi se morda umaknil delu in klicu Cerkve, da se tu izgubi, da si bogastva pridobi in dober položaj. Res smo prišli sem iz sile, a ko smo po božji volji tu, je naša volja po svojih zmožnostih najbolje izvršiti naše duhovniško poslanstvo v službi Bogu, Cerkvi in dušam. To se kaže splošno v življenju in delu slovenskih duhovnikov; to jih označuje med tujci, kjer je prav drugačnih

primerov preveč; ta duh nas veže v trdno skupnost in ustvarja edinost, ki pred domačini tu vzbuja pozornost.

Tukajšnji slovenski duhovniki smo edini tudi v kulturno-političnem pogledu. To edinost med nami v veliki meri krepi naše isto in enotno stališče do skupnega in toliko nasilnega nasprotnika, komunizma. V ostalem se duhovniki za politiko ne zanimajo in jih različne smeri v protikomunističnem taboru ne razdvajajo. Ne govorimo o tem, ali je to nezanimanje v konkretnem položaju idealno. Iz laiških vrst je večkrat slišati tako tolmačenje. Kot v nekem strahu pred duhovnikom na političnem polju smo slišali ponovne klice, naj duhovniki puste politiko in se posvete izključno specifično svojemu poslanstvu. Vsekakor bi bilo treba zanimati. A da bo tako, morajo skrbeti laiki, da bo prava politika bi bilo treba zaanimati. A da bo tako, morajo skrbeti laiki, da bo prava politika in da si s pametnim in poštenim nastopanjem zaupanje ljudstva pridobe. Ker tega večkrat ni, se ljudstvo v zadregi ozira po duhovniku tudi v teh vprašanjih. V tem primeru pa bi bilo škodljivo in usodno absolutno nezanimanje duhovnikov za politiko, kot ga nekateri hočejo. Današnji položaj je tak, da je tega zanimanja med duhovščino rajši premalo kot preveč in so opomini iz laiških vrst proti duhovniku v politiki nepotrebni. Dobro iz tega pa je, na kar tu gledamo, da od tod ni razdvajanja naše duhovniške skupnosti.

Kulturno smo načelno enotni in je naš program slovenska katoliška kultura. Ta program odobravamo, podpiramo in po možnosti pri njem sodelujemo, seveda najprej vsak v mejah svojega poslanstva. V konkretnem primeru se je trenutno pojavila neka težava in nesoglasje — to je bilo samo v Argentini, kjer je bilo središče tega dogajanja — glede stališča do Kulturne akcije. Nekaterim ni ugajalo vzdušje, v katerem se je gibanje pripravilo in je nastalo. A to so bili le prvi pojavi, ki so se kmalu ublažili, in danes že moremo reči, da od tod ni ostala kaka zla posledica za edinost med duhovniki. Glavnina pri tem itak ni bila prizadeta. Čas odpravlja nejasnost in rešuje nesporazume. Kar je resničnega in dobrega, naj ostane in naj raste, kar pa bi bilo nepristnega, nima obstanka in bo odpadlo in propadlo.

Ta razmeroma velika naša edinost v Argentini se socialno javlja v naši družabni povezanosti. Glede tega so najvažnejše naše mesečne duhovniške konference, ki se jih vedno udeležuje sorazmerno visoko število duhovnikov, povprečno 25—30. Izjema bi bil med nami kdo, ki bi se jih mogel udeleževati in bi se jih načeloma ne.

Družabnost je med nami tudi sicer precej velika, kot je tukajšnja domača duhovščina ne pozna. Seveda se izživlja ta naša privatna družabnost v posameznih naravnih skupinah: starejši, mlajši, skupni letniki, značajna sorodnost, sorodno delo itd. Z oddaljenimi to nadomeste deloma pisemske zveze, ki sicer niso tako močne. A vsaj enkrat na leto splošno tudi ti duhovniki prihite za kak teden po opravkih in na počitnice v središče, in med tovariše, ki so jih vsi veseli.

Veliko zaslugo za toliko edinost imajo v naši skupnosti organi, ki služijo tudi temu namenu. Eden najvažnejših je dušno-pastirsko središče, na kar navadno premalo mislimo. Dalje je to duhovniška organizacija Unio apostolica, ki tudi tu procvita. Omeniti moramo naše glasilo Omnes unum, ki mu je eden glavnih namenov prav naša duhovniška edinost in to ostvarja še v širših mejah, splošno

med slovenskimi duhovniki izven domovine. Deloma služi temu namenu tudi drugi naš tisk, kot zlasti Duhovno življenje in Katoliški misijoni.

Pri delu za našo skupnost in duhovniško edinstvo imajo nekateri duhovniki še posebne zasluge po svojem položaju, drugi spet velike zasluge kot zasebniki po svojem pametnem stališču v vprašanih naše edinstvi in spet drugi po svojem posrečenem značaju, ki družijo.

Možne nevarnosti

Ko smo si tako na kratko ogledali našo duhovniško edinstvo s pozitivne strani, naj končno naštejemo nekatera dejstva, ki bi mogla pomeniti preizkušnjo za našo edinstvo in od koder bi ji mogla kdaj pretiti nevarnost.

1. Razlika med svetnimi duhovniki in redovniki. Poznanje življenja v Cerkvi nas uči, da je med njimi rada neka rivaliteta in je to v neki meri kar splošen pojav. Vendar se mi zdi, da za našo edinstvo doslej ni bilo kakih resničnih težav iz te razlike same in da je nasprotno prav leno medsebojno umevanje. Če bi bila opazna kakšna razlika, more biti to iz samoraslega značaja kakšnega poedinca na eni ali drugi strani.

2. Dejstvo nekaterih naravnih duhovniških skupin po razlikah iz ambience njihovega delovanja. Tako bi mogli n. pr. ločiti duhovnike v slovenskem dušnem pastirstvu, druge v tujem dušnem pastirstvu (vsi mlajši), Katoliška akcija, misijonska akcija, semenišče in morda še kakšno.

3. Razlika med starimi in mladimi. Na to bi kazala n. pr. tožba mlajšega, da se na skupnih sestankih ne počuti, ker da jih starejši ne upoštevajo, in z nasprotno strani tožba starejšega, da so mlajši nekam svojski in se jim poznajo razmere, v katerih so se vzgajali. Vse to je v skupnem življenju razumljivo in ni tako hudo mišljeno in bi čudno bilo, če bi takih pojavov ne bilo. Posebnih resnih težav in resnične nevarnosti za našo edinstvo od tod ni bilo in je tudi ni pričakovati. Da se kdaj ta razlika vidi in ugotavlja, je naravno.

4. Vprašanje dušno-pastirske enotnosti in avtonomije posameznih dušno-pastirskih območij med tukajšnjimi Slovenci. Pa to ne zadeva naravnost naše duhovniške skupnosti in edinstvi, ker je stvar le nekaterih in bolj tehničnega značaja in so možne rešitve različne. Podobno je vprašanje posameznih akcij bolj gospodarskega značaja, ki se dotikajo dušno-pastirskega polja: slovenska hiša, semenišče, misijoni.

5. Smo v tujini in kot duhovniška skupnost nimamo med seboj svoje posebne cerkvene avtoritete, ki bi nas vezala. Smo pod tujimi škofi. Naš škof, z nami begunec, je daleč, kakor je res njegova moralna avtoriteta velika in velikega pomena za našo skupnost. Doslej zaradi tega še ni bilo škode za našo edinstvo, ker so druge vezi naše skupnosti tako močne.

6. Napake, ki bi mogle motiti naše sožitje in kvarno vplivati na duhovniško edinstvo, bi mogli povzeti z eno besedo: pomanjkanje ponižnosti in skromnosti. To je vsaki skupnosti zelo škodljivo. V duhovniški skupnosti še posebej vsak pričakuje iskrenega duha bratstva, v življenju, ne le v besedi.

Voditeljske ambicije kakega posameznika, ki bi ne bil zadovoljen z dejanskim vplivom, ki mu ga dajejo razmere, in bi samolastno težil za čim večjim, so vedno nevarne, da rode frakcijo. Isti sad bi moglo roditi preziranje duhovniške skupnosti in družbe, kot da mu je prenizka po inteligentnosti, in bi zato težil

za frakcijo, ki bi mu ustrezala. Poudarjam: preziranje. Jasno je, da skupno zanimanje za posebne vrednote more v okviru naše edinosti in brez vsake škode zanj posameznike družiti v skupine, ki bodo vsej duhovniški skupnosti v največjo korist. S plemenitim namenom in skromnostjo in resnim trudom širiti polje resnice v svojem okolju je vedno dobro delo. A drug je duh prezira, ki razbija, in drug duh bratske naklonjenosti, ki gradi.

Isto bi se moglo škodljivo javljati spet v drugih oblikah: v skupinah boljših, pravovernih, zanesljivih. Če je v tem napuh, je v tem nujno začetek razdvajanja.

Kdaj moremo v kaki duhovniški skupnosti najti koga, ki se ne meni veliko za skupnost, je pa ves zavzet za študij, apostolat, duhovno življenje. Pa ni to iz prezira do tovarišev, ampak morda le iz originalnosti značaja. Take izjeme edinosti še ne uničujejo, pač pa preprečujejo večje dobro, ki bi ga bil deležen tisti duhovnik sam in tudi duhovniška skupnost, če bi pri njej prispeval svoj delež

Večkrat smo preobčutljivi in preveč zamerljivi. Če ne znamo odpustiti, je to velika škoda medsebojnemu sožitju in po tem edinosti. Duhovnikom nam večkrat to očitajo in je že proverbijalno: „Duhovnik ne odpusti.“

Če kratko povzamemo: Kljub oznanjanju kreposti je duhovnikov značaj v svoji samoraslosti večkrat brez potrebnih socialnih kreposti. To večkrat ugotavljajo in je najbolje, da kar sprejemamo in upoštevamo pri samokontroli in samopremagovanju. Od tod morejo izhajati mnoge težave v sožitju in tudi škodljiv vpliv glede edinosti.

7. Vpliv laištva, iz njihovih medsebojnih nasprotstev in nasprotnih skupin, more tudi kdaj škoditi duhovniški skupnosti. More biti nevarnost, da bi se duhovniki podobno opredeljevali. V tem primeru bi zgrešili svoje poslanstvo, po katerem duhovniki morajo biti jedro enotnosti in edinosti v ljudstvu, pa bi jih nasprotno needinost v ljudstvu razdvajala, idejna, politična, kulturna, gospodarska. Morejo se kdaj najti med duhovniki značaji, ki jim manjka čuta duhovniške stanovske zavesti in radi podlegajo vplivu laištva, ki jih očarjuje. V laištvu pa je večkrat vsaj neko podzavestno nasprotovanje kleru, iz napetosti med stanovi, da ne govorim o zavestnem in namernem. Po takih značajih med duhovniki bi mogel laiški vpliv škodljivo minirati duhovniško stanovsko zavest in njih edinost.

8. Morda je prav, da h koncu omenimo še to. Slabo bi mogla vplivati na duhovniško edinost prezahtevnost v tem pogledu in večno tožarjenje, da edinosti ni, in napadati konkretne nedolžne primere, ki da naj bi uničevali edinost. Edinost je vedno večja ali manjša, kakor nam je seveda ideal vedno večja edinost, ki je po pameti moremo pričakovati. Apriorne naše pisarniške zamisli, matematične in mehanične, so večkrat zelo neživljenjske in nerealne. Nikdar ne bo nobena edinost svobodnih ljudi popolna in absolutna, da ne bi mogla biti večja, brez vsakih ločitev. So ločitve in razlike in plasti, da je le potrebna pametna harmonija med njimi; edinost v življenju je navadno neka pestra organičnost po skupinah, ki jih pravkar naštevamo, in ne enolična uniformnost. Prestroge zahteve in pritisk v tej smeri rad rodi nasproten učinek: odpor, upor in needinost. Kadar v dvorini vsi kriče: „Mir, mir...“, ni miru; čim bolj kriče, manj ga je. Podobno vedna tožba, da ni dovolj edinosti, more ustvarjati vzdušje, ki je edinosti škodljivo.

Na duhovnike v njihovi samoraslosti tako tožarjenje glede edinosti še

posebno slabo vpliva. Nič se tu ne da napraviti z nasiljem, ampak je edinstvo stvar vzgoje, prepričanja, po katerem se morajo poedinci svobodno vedno bolj vraščati v vedno večjo edinstvo. Zato moramo biti najprej zadovoljni s tem, kar imamo; nadaljne zahteve pa naj bodo po pameti. Seveda je to računanje po pameti in življenjski modrosti čisto posebne vrste in je težko. Ni to seštevanje in ne množenje in deljenje, tudi ne integral, ampak je pač pamet in življenjska modrost, pri kateri pa je zelo važno ponižno razmišljanje, molitev, iskreno samopremagovanje, temeljita samovzgoja, iskrena nesebičnost, v kateri res ničesar svojega ne iščem, sicer bom pri delu za edinstvo razdiral in z večjo gorečnostjo pri tem bolj razdiral.

*

Naša edinstvo je velika. Kaki poedini primeri, ki bi jih mogel kdo strogo vzeto tolmačiti kot grozeč opomin glede edinstva, so razumljivi. Zakaj tu živi in dela v razmeroma tesni povezanosti veliko število naših duhovnikov. A umirjeno in pametno vedenje glavnine, da, celote naše duhovniške skupnosti preprečuje ob nujnih takih življenjskih pojavih vsake resne škodljive posledice glede njihove edinstva. Mislim, da je tu tista potrebna življenjska modrost, ki se rajši veže s preprostostjo kot pa visokostjo in modrostjo v očeh sveta. Prav v tem je tudi poročstvo za našo nadaljnjo edinstvo, ki ni v kaki resni nevarnosti, kolikor moremo soditi. Za to edinstvo moramo biti Bogu hvaležni. Po tem je bilo možno ostvariti toliko dobrega; po tej bi mnogim mogli biti v zgled.

Globinska psihologija in dušno pastirstvo

Franc Mihelčič, Avstrija

Dušni pastir in bolezenski pojavi

Ne bom govoril o boleznih na sploh, tudi ne mislim trditi, da so vse bolezni psihogenega značaja ali da tiči za vsako že osebna krivda ali greh. Kar mislim tu povedati se nanaša res le na psihogeno obolenja in nevroze, kot posledico neobvladanih doživetij in konfliktov. Pripomnim pa, da niso vse nevroze in psihogeno obolenja znak in simptom zadolžene duševne razklanosti (to se pravi, posledica greha ali grešnega življenja), čeprav imajo mnoge nevroze in psihogeno obolenja za najgloblji vzrok moralni nered, moralno zadolženost. Ene potrebujejo psihoanalitika, druge pa dobrega spovednika; prvim je treba psihoanalizo, drugim pa temeljitega spraševanja vesti in kesanja.

Dušnemu pastirju pomaga globinska psihologija zlasti pravilno ravnati z nevrotiki, hysteriki, skrupulanti; pomaga mu jih pravilno presojati in se znajti spričo teh pojavov ter zavzeti do njih pravilno stališče. Mislim da se bo sodobni dušni pastir težko izognil stiku s takimi penitentni in pacienti, zlasti, ker je njih število vsak dan večje.

Nekatere motnje, ki so posledica duševnih konfliktov, pa ne prekorajajo meje normalnega duševnega življenja, sem že omenil. Tu gre za težje primere, ki segajo preko meje zdravega duševnega in telesnega življenja.

Da povzročajo neobvladane in duševno neprebavljene življenjske naloge nepričakovane težave in preskušnje, nesreče in razočaranja, živčno vznemirjenje, strah, depresivno razpoloženje in celo organske motnje, je znano. Pogost je beg pred težavami in podzavestni strah pred dogodki, odločitvami itd. v bolezen (angino, naduho, razna organska obolenja itd.). Psihomatska medicina zajame take pojave z oznako psihogenega obolenja.

Nevroza je nekaj, kar kaže znake bolezni, od simptomov brez kakih organskih sprememb, pa do le-teh. Ima dva aspekta; eden ima opraviti z neresnico in grehom, z življenjem, ki ni v skladu z božjo voljo, ko živi človek, kot bi ne smel in skuša spojiti dve se izključujoči možnosti, ter se odločiti za eno in drugo izmika. Drugi aspekt pa je iskanje rešitve, resnice, odločitve. Bolezen, ki se pojavi, kaže nekako kazen za napačno, z vestjo neskladno življenje. Toda vse to se odigrava v podzavesti in ker ostaja tu, povzroča pojave nevroze.

Glede „zadolženih“ nevroz velja, kar je že Gospod v evangeliju povedal, tako n. pr. Mt 9, 2, ko je ozdravil hrome in mu je najprej odpustil grehe rekoč: „Tvoji grehi so ti odpušteni“. Nevrotiku, ki mu je greh povzročil obolenje, ne zadošča ozdravljenje simptoma. Treba je odstraniti iz duše vzrok: greh. Ko se je to zgodilo, je mogel bolnik ozdraveti. Verjetno je vzrok mnogim nesrečam, izbruhom nebrzdane jeze, v kateri človek izgubi obvladanje sebe, ne toliko živčno obolenje, marveč greh, nek beg v bolezen, neka odpoved na moralnem polju, ali pa, kot to vidimo pri nekaterih nevrotikih, kaznovanje samega sebe, uničenje samega sebe (če n. pr. organizem več ne sprejema hrane, če odpove dihanje n. pr. pri hudi naduhi itd.).

Zanimivo je, kako vodita prav globinska psihologija in psihosomatska medicina dušnega pastirja v globino dogajanj v življenju človeka. Seveda se ne sme ustaviti le pri izsledkih obeh, ker obstajata pri vrhu, v zgolj naravnem, marveč iti naprej, v globino duše, kamor ga more voditi nadnaravno.

Brezdvoma pa bi bilo napak vsa psihična obolenja, ali tudi organska obolenja pripisovati duševnim konfliktom, grešnemu življenju, razlagati jih kot nevroze. Podobnost med različnimi pojavi bolezni, pa naj bodo le organogene ali psihogene, je velika in jih na prvi pogled, pa tudi pri površni preiskavi ni lahko ločiti. Treba je opazovanja in temeljitega preiskovanja. Tudi tu velja Gospodova beseda apostolom, ki so ga vprašali po vzroku oslepelosti sleporojenega: „Ni grešil ne on, ne njegovi starši, marveč, da se pokaže slava božja.“

Dušnega pastirja brez dvoma zanima tu vprašanje, kako naj se zadrži v primerih takih, enih in drugih obolenj.

Najprej je treba ugotoviti, če gre res za nevrozo, to se pravi, naj skuša ugotoviti, kaj utegne biti vzrok obolenju. N. pr.: v neki družini začne mož, gospodar nenadoma tožiti o težki sapi, simptomu naduhe. Navadno so smatrali naduho kot posledico n. pr. vlažnih stanovanj, prahu itd. Danes pa so prišli na sled še povsem drugemu vzroku: strah pred kako odločitvijo, pred kako žrtvijo. „Naduha je,“ pravi Weizsäcker, „materielna stran nekega življenjskega dogodka,“ t. j., človek se v podzavesti nečesa boji. Torej gospodar zbolil nenadoma na hudi naduhi. Kaj more storiti dušni pastir, če je nekoliko psihoanalitsko podkovan?

Enostavno (kar pa ni tako enostavno) skušati dognati iz pogovora z njim ali domačimi, kaj bi utegnilo biti ozadje naduhe in potem možu priklicati dogodek, pred katerim ima strah v zavest. Pogosto zadostuje v začetku, dokler ni organskih sprememb, že to, da človek v zavesti, zlasti kristjan in „*conspectu Dei*“ obračuna z nečem, česar se v podzavesti boji.

Ali: dekle se mora poročiti po želji očetovi, ne pa po lastnem srcu. Na dan pred poroko hudo zboli na angini. Tudi o angini so mnenja zdravnikov silno različna. Običajno se sodi, da jo povzročajo bacili. Psihosomatska medicina je ugotovila, da je premnogim pojavom angine vzrok nek duševni konflikt in da je torej povzročil angino strah pred nečem, da je obolenje le neka oblika bega pred nečem. Ugotoviti to je silno važno. Tudi v takih primerih more pomagati dobra beseda, ki odkrije pravi vzrok. Vsak bolezenski pojav nekaj izraža, „nekaj blebete“, pravi Weizsäcker. In Kayserling pravi: „Dobra beseda razumevajočega človeka, ki uživa bolnikovo zaupanje, more popraviti najhujše poškodbe, ker pokrije negativne občutke s pozitivnimi, česar ne zmore nobena odškodnina.“*

To velja na sploh, velja pa tudi za dušnega pastirja in kateheta v šoli. Tu more dobra beseda zaceliti duševne rane povzročene včasih po nervoznem, neobvladanem vzgojitelju ali očetu; more pa tudi z dobro besedo in nasvetom pomagati le-tem, da popravi, kar so bili napravili škode.

To je zlasti važno vedeti dandanes, ko se kažejo posledice nezdravih družinskih razmer na vseh članih družine; danes, ko je zakonsko in družinsko življenje razbito; ko stavi življenje na človeka zahteve, ki jim pogosto ni kos; ko je vsa miselnost usmerjena v materialno in je duševnost otopela; ko je sodobna tehnika raztrgala človeka, da živi dvojno življenje.

Kar daje današnjemu človeku neko posebno oznako in ga predisponira za nevroze in psihogenska obolenja, je na eni strani pomanjkanje zakoreninjenja v veri, v Bogu, na drugi pa težnja po zavarovanju samega sebe, svoje eksistence, svoje bodočnosti. Današnji človek večinoma ne pozna one predaje Bogu, Očetu, kot so jo poznali prejšnji rodovi, ki so svoj obstoj in svojo bodočnost izročili Bogu. Današnji človek se je ločil od Boga in se osamosvojil v tem smislu, da meni, da je vsa njegova eksistenca odvisna od njega in le od njega. In ker čuti spričo življenja svojo nezadostnost, je v vednem strahu zase. Gibalo vsega njegovega prizadevanja je, zagotoviti si obstoj. Da dobiva to gibalo netivo iz današnjih razmer, ki zbuja v človeku zavest nesigurnosti, stalne nevarnosti za njegovo eksistenco, občutek stalne ogroženosti, je jasno. Iz tega prihaja stalen, podzavesten strah, ki se pogosto, zlasti ob nenadnih preskušnjah, javlja v različnih obolenjih, ki pomenijo beg pred okoliščinami življenja.

Dušni pastir ne sme in ne more stati spričo takih pojavov brezdelno ob strani. Njegova dolžnost je pomagati, kjer in kakor more. Razlog za to je evidenten, če pomislimo, da ovira nevroza človeka, da ne zavzame do sebe, do bližnjega, do družbe in do Boga pravičnega stališča, da ovira nemoteno duševno živ-

* Angina in strah sta ne le v vzročni zvezi, marveč sta tudi etimološko povezana. Angina pride od „angustus“, ozek in strah človeku zoži grlo, da zakriči z visokim glasom.

V danem primeru bi moglo biti obolenje ali beg pred odločitvijo, to je pred poroko, ali pa beg pred očetom, ki se mu noče ukloniti. V obeh primerih doseže svoj namen.

ljenje, svobodno odločitev, svobodni odgovor na klic božji; ovira tudi delovanje milosti in tako nadnaravno življenje. Vsi zakramenti ne pomagajo dosti, ker pač milost dele, nevroze pa ne ozdravijo. Razum odgovarja sicer božjemu klicu, toda del človeka Bogu ne sledi. Človek, ki trpi na nevrozi ni povsem cel človek.

Drug, nič manj važen razlog pa je tudi že omenjen, da je tako zadržanje znamenje majhne, pomanjkljive vere, če ne brezvere sploh. In prav dandanes tako naraščajoče število nevroz je posledica pešanja vere. To spoznanje kaže dušnemu pastirju pot in smer, v kateri mora delati, da pomaga ljudem do pravega razmerja in do življenja in nalog.

Če dušni pastir vidi, da sam ne more bolniku pomagati, tedaj naj ga napoti k psihoanalitiku, ki mu bo pomagal. Toda tudi s tem njegovo delo ni končano. Tu ni tako, kot pri raznih organskih obolenjih, kjer opravi zdravnik vse, duhovnik pa nima pri zdravljenju kaj opraviti. V našem primeru gre za duševno zdravje, ki naj bo osnova nadnaravnega življenja, zato mora dušni pastir z zanimanjem spremljati zdravljenje, biti na tekočem o vzrokih obolenja, biti vsak hip pripravljen prijeti za delo in nadaljevati delo psihoanalitika. Zdravnik more voditi bolnika le do gotove meje, ostran te je delo in naloga dušnega pastirja. Lepo nam to delo obeh pokaže Dante v svoji „Divina Comedia“. Vergil, psihoanalitik, vodi bolnika v globino njegove duše; v notranjost more stopiti le, če in ko mu je bolnik odprl vrata. On mu pomaga spoznati ovire in mu kaže pot do očiščenja. S tem je njegova naloga končana. Kvišku, v nadnaravno vodi ozdravljenega Beatrice dušni pastir. Zato je stik in sporazum med obema vodnikoma potreben, da ne bo diskrepanc in zmede napram bolniku.

Pogosto sreča dušni pastir v svojem dušebrižniškem delu pojave malobrižnosti, mlačnosti in odpada od vere. Res ni vsak teh pojavov že posledica konfliktov; toda je res, da so mnogi in pogosto ugotovljeni pojavi nevere ali sovraštva do vere posledica konfliktov doživetih že v zgodnji mladosti. Tu mislim podzavestne konflikte, ne onih, ki jih včasih doživljamo med odraslimi, ki radi zamere z župnikom „odpadejo“ od vere. Pogosto so vzrok takim pojavom napačne projekcije na duhovnika, Cerkev, vero, Boga, Kristusa. Drugi čutijo v veri neko oviro k temu, za čemer jih ženejo njihove neukročene strasti. Tretji niso zoreli v svoji veri obenem s starostjo, to se pravi, njih vera je vera otroka, ki je ne morejo spraviti v sklad z življenjem. Končno so ljudje, ki jim je osebnost, kot sem že omenil, ostala okrnjena, se jim ni razvila, zato tudi ne more vera do učinka. Prav bi bilo, če bi dušni pastir, ko sestavlja kartoteko svojih ovčic, pobrskal po preteklosti njihovega življenja, po vzgoji, ki so jo prejeli doma, v šoli, v domovini ali v tujini. Ne rečem, da bi bilo to delo kratkočasno, rečem pa, da bi bilo zelo koristno zanj in za vernike.

Posebno težavo povzročajo dušnemu pastirju histeriki in skrupulanti. Ne enih ne drugih se ne loti z veseljem. Posebno prvi so težki, ker so tudi nevarni, zlasti če gre za ženske.

Da se javlja histerija na različne načine, je znano. Ne le duševni simptomi so značilni zanjo, marveč tudi telesni. Tudi histerija ima redno ali skoro redno za vzrok nek neobvladan problem življenja. Je pa pravzaprav prevara, s katero vara histerik sebe in bližnjega, tudi zdravnika. Dostikrat se od časa do časa tega tudi zaveda.

Kaj je bistvo histerije? Dejal sem, prevara. Histeriki varajo bližnjega o

sebi, hočejo ga prepričati, da so nekaj drugega, kot v resnici so. So bolniki, ki pogrešajo resnične bolezni. To, kar kažejo, je le maska za neko drugo stran življenja in ta je oni neobvladani konflikt. Naj navedem le en primer, kakršnega je morda ta ali oni sam doživel. Gre za nečakinjo nekega mnogim gospodom poznane župnika. Mlada žena v najboljših letih, popolnoma siva, tudi nekoliko histerična, zboli na skoro popolni ohromitvi prebavil. Stric jo ima v župnišču in skrbi zanjo, čeprav ima svoj dom, moža in dva otroka. O vrnitvi domov noče slišati. Nekajkrat je bila že na tem, da umre, pogosto prevedena. Zdravnik ne najde organskega obolenja, razen ohromelost črevesja.

Kaj je vzrok? Psihomatska medicina nam pove, da utegne biti v takih primerih nek konflikt v duši bolnika. In kdor se je skušal seznaniti z razmerami bolnice, je utegnil tudi ta vzrok ugotoviti: sprtost z možem, nerazumevanje z njim. Bolezen je bila pravzaprav beg pred njim, umik. Tak bolnik spada v roke psihoterapevta, pogosto tudi v roke dobrega spovednika. Kajti, ne trdim preveč, če rečem, da tako ravnanje najčešče ni brez osebne krivde. Treba je le, da gre bolnik res sam vase, da skuša z vso resnostjo izprašati svojo vest, zlasti glede svojih odnosov do bližnjega, v tem primeru — moža. Prepričan sem, da bo kmalu odleglo, čeprav ne trdim, da bo spoved sama že ozdravila nevrozo.

V primeru da pa bolnik tega koraka sam ne more storiti, mu je seveda potreben posredovalec, najčešče psihoanalitik ali psihoterapevt, ki bo skušal z bolnikovo pomočjo priti do vzroka obolenja in ga spraviti v zavest. Vselej pa bo potrebno, če gre za krivdo, torej za zadolženo nevrozo, sodelovanje duhovnika, spovednika. Brez tega ozdravljenje ni temeljito.

Drug primer, ki dela preglavice dušnemu pastirju, so prisilne nevroze, navadno vezane na skrupuloznost.

Skrupulanti so ljudje, ki navidez zelo verno živijo, vzamejo vero zelo resno, celo preresno, ki vidijo in vohajo povsod greh, so pretirano natančni, niso nikdar zadovoljni s svojo spovedjo, s svojim kesanjem in sklepom, na drugi strani si pa nič ne store iz nepokorščine in sovraštva do staršev, bližnjega, iz krutosti do živali, celo preklinjajo itd.

Tudi prisilna nevroza je obolenje duše. Človek trpi v neprestanem strahu; pa sam ne ve, česa se boji. Tak človek ni več svoboden; usmerja in omejuje vsa svoja dela pod vplivom strahu, da bi česa ne storil ali česa ne opustil, kar ne sme ali kar mora storiti. Toda ta njegov strah v resnici (on se tega sicer ne zaveda) ne velja temu, česar se zavestno boji, marveč nečemu, česar se ne zaveda.

Oblik prisilne nevroze je več, čeprav sreča dušni pastir običajno le one oblike, ki se nanašajo na versko polje. Toda, tudi tu ni vera ono, kar povzroča ta pojav, marveč je le nadomestilo za nekaj drugega. Značilno je, da si zgradi skrupulant celo zgradbo raznih verskih ceremonij, s katerimi skuša ubežati nevrozi (tu so oltarčki, podobice, križi na vseh krajih, razne molitve, ki jih do pičice točno in natančno opravlja), je vse to le maska, krinka, obliž za nekaj povsem drugega.

Bistvo prisilne nevroze je namreč v tem, da povzroča velikanski strah že neznan, resničen ali namišljen vzrok; to je tudi drugi znak nevroze: majhen vzrok, velik učinek (strah). Inadekvantost.

Kaj pa je pravzaprav ono, česar se boji? Kaj je ono, kar hoče bolnik zakriti? („hoče“ = mislim podzavestno); čemu velja njegova natančnost, nje-

goví očitki? Če hočemo bolnika ozdraviti, moramo ta vzrok ugotoviti. Seveda pa to v težjih primerih ne spada v področje dušnega pastirja, marveč psihoanalitika, ki bo uspel le, če pride pacient dovolj zgodaj v njegove roke.

Naj navedem primer, ki ga navajata Ringel-Lun; seveda v zelo skrajšani obliki.

Gre za dekle, ki jo muči huda skrupuloznost. Nečiste misli se ji vsiljujejo proti volji, čeprav živi redno življenje. Posebno do brata čuti privlačnost. So dnevi, ko gre po večkrat na dan k spovedi, čeprav se ne čuti po njej olajšana. Tudi do obhajila ne pride, ker so misli takoj zopet tu.

Zdravljenje je odkrilo, da ji je bil brat na poti do ljubezni staršev. Želela bi biti edini otrok. Brat, drugi otrok, jo je oropal izključne ljubezni staršev. Brata sovraži, toda kot dober otrok, je te misli potisnila v podzavest. Od tu pa so dobili vso silo in oblast nad življenjem mladenke. Namesto, da bi uredila svoj odnos do brata in se v položaju znašla, si je izbrala za predmet, ki ga mora urediti, nesposobne misli, seksualno življenje. Vsa njena skrb bi morala veljati odnosom do brata, pa velja nečemu, kar sploh ne eksistira, ker je urejeno. Ta predmet je torej nesničen, ne eksistira, in njeni očitki so zato inadekvatni. To opazujemo pri vseh skrupulantih, pa naj se kažejo na katerem koli polju.

Drug primer. Fant pri petindvajsetih letih kaže simptome hude prisilne nevroze, združene s skrupuloznostjo. Kar posebno bode v oči, je na eni strani velika, natančna pobožnost, ki se kaže v postavljanju oltarčkov, izrednem češčenju Matere božje, v pretirani molitvi (fant vstaja že ob treh zjutraj, da opravi vse molitve!); na drugi strani pa huda jeza, ki izbruhne pogosto v preklinjanje, v pretepanje živali in v direktno sovražno obnašanje do staršev, zlasti do matere. Značilna je tudi želja in poskus stopiti v samostan, ki pa vselej konča s pobegom iz njega.

Če vemo, kaj je s skrupuloznostjo, tedaj vemo, da je to, kar kaže fant v pobožnosti, le maska za nekaj, kar je v njegovi notranjosti; da so pogoste samoobtožbe, le nek brezuspešen poskus, pokriti to, kar res zasluži obtožbo. Kje utegne tičati razlog tega vedenja, nam pokaže zlasti nasilnost napram živalim, ki so le nekak nadomestek za ljudi, nad katerim bi se rad znesel, pa se ne sme, potem pa sovraštvo do matere, ki ga Bog obsoja in ki bi ga moral tudi on obsojati.

Vedeti moramo namreč, da je fant iz fanatične nemčurske družine, kjer je zlasti mati zagrizeno sovražna Slovincem, da fant sovraži Slovence in da je med vojsko večkrat izjavljal, da je treba vse pobiti. Po mojem je to sovraštvo tisto, česar bi se moral obtožiti, da je to, kar bi moral iz svojega srca odstraniti. Tega pa noče! Mati je ona, ki mu je to sovraštvo posredovala, odtod sovraštvo do nje, ki je kriva tega. Pretepanje živali je le nek nadomestek za uničenje Slovencev. Če bi mogel in smel, bi to napravil z njimi.

Povem naj še, da je obiskal na moj nasvet psihoanalitika, da se mu je začelo stanje boljšati, da pa je kar na enkrat prekinil obiske, ker je zapazil, da bo moral odvreči vso navlako, ki si jo je nabral, da za njo skrije svoj resnični obraz.

Dušnega pastirja bo zanimalo, kako naj ravna s takimi pacienti.

Prvo je, ugotoviti obolenje, prepoznati, da gre za skrupuloznost. To je važno in ni težko. Naj se ne da premotiti od navidezne verske gorečnosti, kajti ta je le navidezna in ne velja Bogu, marveč je le kulisa, obliž za nekaj, kar je

skrito v podzavesti. Pacienta naj pošlje k psihoanalitiku in to čimprej. Znano je, da je zdravljenje tem uspešneje, čim prej začne.

Dušni pastir naj ve, da se skrupulant resničnega greha sploh ne obtoži, marveč da je to, česar se obtožuje, neresnično, zato je resnična odveza nemogoča. Pri tej vrsti ljudi ne gre za resnično versko življenje, ampak so njihove verske vaje nepristne, neresnične. Nevrotik, zlasti skrupulant, izbira iz vere le, kar odgovarja njegovi duševni nastrojenosti. On ne veruje v odpuščenje grehov; pri njem je razmerje greh-odpuščanje zlomljeno v razmerje greh-kazen in ga zato nobena spoved ne zadovolji; v moč odveze ne veruje, zato gre vedno znova k spovedi, kar pa njegovo stanje še poslabša. On se ne opira na odrešilno moč Kristusovo, njemu ne gre za odpuščanje, ampak za kazen, za očitke radi krivde.

Za vse nevrotike na verskem polju je značilno, da skušajo neko resnično pomanjkljivost na versko-nravnem področju nadomestiti in zakriti z najrazličnejšimi verskimi vajami.

Toda med histerikom in skrupulantom je prav v tej točki razlika; medtem ko skrupulant trpi pod težo nepristnega in neresničnega greha, torej pod težo krivde, za katero pa ne pričakuje odpuščanja, vzame histerik vse to silno lahko; zanj ni krivde, ker se za greh ne čuti odgovornega. On ne potrebuje odpuščanja. Pri njem je pogosto greh, ki se ga obtoži, le kulisa za enega od glavnih grehov, ki se ga ne zaveda.

Nevrotike na verskem polju, zlasti pa skrupulanta, kot bolnika, ki trpi pod prisilno nevrozo, presoja dušni pastir kot grešnika iz navade. Verjetno so mnogi grešniki iz navade nevrotiki. Za nevrozo je namreč značilno, da fiksira, ustali neke navade, kar vodi k skoro prisilnemu ponavljanju dejev in doživetij. S tem pa ni rečeno, da greh nevrotikov ne bi bil greh. Tudi nevroza sama je greh, če se penitent noče dati zdraviti, kajti prav zdravljenje je edina pot k zopetnemu rednemu verskemu življenju. Kdor tega noče, nima volje živeti resničnega verskega življenja in se stavi v nevarnost, da bo polagoma izgubil vero. Kajti zgodi se, da te vrste ljudi vera in verske vaje ne zadovoljijo in ne pomirijo, zato se odvrnejo od vere, jo začno napadati in sovražiti. Toda, tudi to njihovega stanja ne zboljša. Ostanejo breme za dušnega pastirja in za vse farno življenje.

Iz tega sledi, da je dušni pastir moralno dolžan poslati penitenta, ki trpi pod prisilno nevrozo, k psihoterapevtu. Najrej pride v poštev veren katoliški zdravnik, če tega ni pa kateri koli drugi, če le pozna osnovna krščanska načela in spoštuje bolnikovo versko prepričanje.

*

Tu bi mogel končati svoje poročilo o „globinski psihologiji in dušnem pastirstvu“. Toda zdi se mi, da slišim vprašanje, ki teži dušo vseh v tujini živečih, pa tudi v domovini delujočih dušnih pastirjev, spričo razdiralnega dela brezbožnega komunizma zlasti v dušah mladine.

Vprašanje ima dve obliki; najprej: „Kako pridobiti za vero in versko življenje one, ki so se pod vplivom komunizma veri odtujili?“ in drugo: „Kakšne posledice bo pustil komunizem v dušah zlasti pod njegovim vplivom vzgojene mladine?“ Obe vprašanji sta važni za vzgopitelja in dušne pastirje. Dovolite, da izrečem prav z vidika globinske psihologije nekaj misli k temu problemu.

Komunizem ruši jedro osebnosti

Pogosto očitajo komunizmu, da je brezbožen, Bogu sovražen itd., a je tudi protinaraven, zlasti z vidika individualnega razvoja osebnosti. Človek uspeva in se razvija naravno le, če mu je mogoč razvoj njegove osebnosti. To pa je mogoče le, če najde sam sebe, če uredi svoje odnose do bližnjega, družbe in Boga (glej zgoraj). In prav komunizem seže v te štiri odnose in jih skuša uničiti. On spodkopava izoblikovanje resnične osebnosti že v temeljih in ga tako onemogoča. Namesto tega pa polaga temelje za izoblikovanje socialnega, kolektivnega človeka, ki pa nima naravne osnove. Kajti oni tretji postulat, ki se zahteva za popolno osebnost, odnos do družbe, predpostavlja najprej izoblikovano lastno, individualno osebo. Če ta ni izoblikovana, tedaj je nemogoče uspešno oblikovati odnose do bližnjega, do družbe in do Boga, kot sem že povedal na drugem mestu.

Že to prizadevanje komunizma (še bolj pa njegov boj, to je dosledno rušenje arhitipa, ki se nanaša na Boga) bo rodilo vse one posledice in sicer v veliko višji stopnji, ki sem jih že nekajkrat omenil in ki jih opazujemo pri ljudeh, ki živijo sami v sebi razdrti, ter v vednem strahu, ker čutijo le svojo nezadostnost, svojo odvisnost od bitja, ki jim je povsem nepoznano, ker niso slišali o njem ali pa so slišali, da je svet z njim že obračunal. Človek že po svoji naravi stremi za Bogom.

Zloba komunizma se torej nanaša na one štiri naloge, ki so osnova vsake resnične, oblikovane, umerjene osebnosti: na oblikovanje jaza, odnosov do bližnjega, do družbe in do Boga. Tako pa goji namesto osebnosti, ki je pogoj notranje urejenosti in notranjega miru, masko, lažiosebnost, vzgaja ljudi, ki v svoji notranjosti čutijo lažnjivost vsega, kar jim oznanja, pa živijo radi tega v neprestanih konfliktih. Mar ne bo na eni strani nešteto nevroz in nevrotičnih pojavov in na drugi strani skoro onemogočeno versko in nadnaravno življenje? „V podhranjeni duši Bog ne uspeva“ (Jung) in narava je osnova za nadnaravo.

Verjetno bomo srečavali dve obliki novih, komunistično vzgojenih ljudi; eni s povsem ubito osebo, ki jim je osebno jedro nesposobno kake reakcije, zato so tudi nevrose nesposobni; živijo v popolnem miru, so popolni zakrknjenci, ki jim je vest ubita; drugi, ki jim je jedro še živo, osebnost še kot iskra pod pepelom komunistične vzgoje, vest še kolikor toliko občutljiva, pa polni nasprotij, konfliktov, duševno bolni nevrotiki.

Kako pomagati tem? Prvim ni mogoče; kar se da napraviti zanje je, moliti in pokoriti se zanje, da se jih Bog usmili. Drugim pa je mogoče pomagati in vse zavisi od taktike. Brezdvoma je treba tudi zanje moliti, kajti vera je dar božji, ki si ga je treba zaslužiti ali izmoliti; če sam ne moli, pa kdo drugi namesto njega. A potrebna je tudi človeška modrost, pravilna taktika. Brezdvoma bo treba začeti voditi jih kot katehume: od njihove lastne osebnosti kvišku, to se pravi, pomagati jim najprej najti sami sebe, spoznati smisel življenja, najti pravilni odnos do bližnjega, do družbe, kajti to, kar jim daje komunizem, je potvorjena slika, podana skozi lečo komunističnega nauka o človeku, o družbi in končno pripeljati jih do Boga in Cerkve.

Da bo moral biti prav s temi ljudmi stik individualen, ne masoven, pridige življenjske itd., je samo ob sebi razumljivo. Mislim, da bi se splačalo o tem več razmišljati, več govoriti in pisati. So aktualni problemi, katerih rešitev ne more biti prepuščena poedincu in slučaju. Gre za duše, gre za Boga!

Za sklep

Kdor je prebral ves prispevek k vprašanju globinske psihologije in dušnega pastirstva, bo morda pogrešal obravnavanja še drugih pojavov, ki jih opazujemo. A ni bil moj namen reševati problemov, niti se z njim baviti, marveč dušnega pastirja le seznaniti z globinsko psihologijo in mu pokazati, kako, v kakšni meri in na kakšen način mu more pomagati pri dušnem pastirstvu, ki jih prinese stik z ljudmi. Kdor pa bi želel izvedeti kaj več o onem vprašanju, mu priporočam naslednje knjige:

Bitter: Vater-problem, Stuttgart 1954.

Eckerhard: Schule und Schüllerschicksal, Göttingen.

Gagern: Der Mensch als Bild, Frankfurt am Main, 1954.

Goldbrunner: Personale Seelsorge, Freiburg 1954

Goldbrunner: Individuation, München 1949.

Jung: Psychologische Typen, Rascher, Zürich.

Jung: Psychologie der Erziehung. Zürich.

Müncker: Die psychologieschen Grundlagen der katholischen Sittenlehre, Düsseldorf, 1953.

Niedermeyer: Pastoralmedizin, V Bd., Wien.

Pecado, confesión y psicoanalisis, Madrid.

Ringel-Lun: Die Tiefenpsychologie hilft dem Seelsorger, Wien.

Schulte: Was der Seelsorger von nervösen Leiden wissen muss, Paderborn 1936.

Sheen: Peace of Soul, 1949 (nem. Fride ohne Fragezeichen; špan.: La Paz en alma).

Weizsäcker: Der kranke Mensch.

Važna naloga dušnega pastirja je pomagati vsem, ki so mu zaupani, da morejo čim uspešneje udejestviti v sebi podobo božjo; posebno važna, pa ne lahka, pomagati izgubljenim in tavajočim v senci, iščoim Luči in Resnice, pa živečim v strahu, ne vedoč od kod prihaja in kako si pridobiti resnični notranji mir.

Seveda bi bilo nezadostno zadovoljiti se s sredstvi globinske psihologije, ki se nanaša le na naravno stran človeka, kakor bi bilo nezadostna iskati vzrokov za razne pojave le v razlagi psihoanalize; pri kristjanu so vzroki globlji; segajo v nadnaravno. (Toda nisem imel namena govoriti o tem v pričujoči razpravi.)

Nič manj važno je za dušnega pastirja vedeti, da ima vsak greh svojo zgodovino, da mu ima nekaj povedati, da je simptom dušnega stanja. In kakor pričakujemo od zdravnika, da se s samim simptomom ne zadovolji, marveč da skuša poslušati, kaj mu ta pove, da dodobra spozna njegove korenine, tako pričakujemo od dušnega pastirja, da se ne zadovolji le z golim ugotavljanjem simptomov, grehov, marveč da se poglobi v njihovo šepetanje in išče vzrokov zanje, skuša dognati diagnozo, da more uspešno, v globini pomagati.

Kakor so za zdravnika važna vprašanja: „Kaj?“ — „Kje?“ — „Zakaj tu in ne tam?“ — „Zakaj v tej obliki in ne v drugi?“, tako je važno za dušnega pastirja ugotoviti odgovore na slična vprašanja spričo grehov. Da to delo ni lahko, da pa je res dušnopastirsko, je jasno.

In morda more pomagati prav pri tem dušnemu pastirju globinska psihologija.

Ob 25-letnici Argentinske Katoliške akcije

Alojzij Stare, Argentina

Petega aprila 1956 je poteklo 25 let, odkar je bila v Argentini ustanovljena Katoliška akcija. Ob tem srebrnem jubileju se je o Katoliški akciji veliko razpravljalo, veliko pisalo, zlasti v uradnem glasilu A. K. A.: „Acción Católica“, v glasilu mož: „Concordia“, fantov: „Sursum“, žena: „Anhelos“ in deklet: „Ideales“. Ob tej priložnosti sta se vršila tudi narodna tedna molitve in študija Katoliške akcije. Prvi je bil od 10. do 16. januarja leta 1957 in je bil namenjen asistentom cele republike. Drugi pa je bil za laične voditelje in je trajal od 17. do 23. januarja. Oba tedna sta bila pod pokroviteljstvom kardinala Caggiana, med predavatelji pa so bili mnogi škofje. Na teh dveh študijskih tednih so podali kritična poročila o dosedanem delu Katoliške akcije ter načrtali smernice za bodočnost. Skozi vse letošnje leto pa se vrste krajevni tedni, kjer razpravljajo o vprašanih, ki sta jih nakazala narodna tedna.

Ker živimo v deželi, kjer se vse to dogaja, zato je prav, da se tudi sami boljše seznanimo s tem vprašanjem. Da nam bo argentinska Katoliška akcija vsaj malo razumljiva, zato pogledjmo tri stvari: 1. Nastanek in razvoj argentinske Katoliške akcije; 2. A. K. A. danes; 3. Pogled v bodočnost.

1. Nastanek in razvoj argentinske Katoliške akcije

Početki nekake katoliške akcije v Argentini segajo v leto 1902; 20. septembra tega leta so namreč še maloštevilni argentinski škofje izdali skupno pastirsko pismo, v katerem javljajo, da so ustanovili „Zvezo katoliških organizacij“ „Federación de las asociaciones católicas“. To ni bila kaka nova organizacija, marveč le odbor, ki je povezal dosedanje katoliške organizacije. Za cilj si je ta „Zveza“ vzela zlasti: tisk, šolstvo in misijone. Korak dalje pomeni ustanovitev „Argentinske katoliške ljudske zveze“ — „Unión popular católica argentina“, z dne 28. aprila 1919. Argentinska katoliška ljudska zveza je tesneje povezala med seboj tri pomembne ustanove. In sicer: „Argentinsko ligo katoliških dam“, „Argentinsko ekonomsko-socialno ligo“ ter „Ligo katoliške mladine“. To novo zvezo so škofje v svojih pismih pogosto priporočali. Pohvalno pa se je o njej izrazil tudi papež Benedikt XV.

Tako stanje je bilo do leta 1931. Četrtega februarja 1931 pa je sv. oče Pij XI. pisal argentinskemu episkopatu pismo, v katerem mu naroča, da naj po zgledu drugih narodov tudi v Argentini ustanove Katoliško akcijo. V pismu je papež nakazal, kaj je Katoliška akcija in kakšne so potrebe, ki jo zahtevajo. Izrazil je tudi veliko upanje, ki jo stavi v K. A.

Škofje so kmalu pričeli z delom. Na velikonočno nedeljo, 5. aprila 1931, so izdali skupno pastirsko pismo, s katerim uradno ustanove Katoliško akcijo. Nekaj tednov za tem že najdemo prve skupine moške, fantovske, ženske in dekliske

KA. Skupine KA so hitro rastle. Vzrokov na bogato rast je več. Med najvažnejše pa po mnenju kardinala Caggiana spadajo nekako ti-le: V vsakem kraju je bilo nekaj dobro formiranih vernikov, ki so se rade volje odzvali povabilu svojih škofov. Mnogi duhovniki so se z veliko voljo vrgli na delo. Veliko so pripomogli k rasti organizacije razni študijski tedni in dnevi za duhovnike-asistente ter laike, ki so bili prva leta precej pogosti in dobro pripravljene. Brez dvoma pa je Katoliška akcija dobila močan zagon zlasti po mednarodnem evharističnem kongresu, ki se je vršil v Buenos Airesu leta 1934. Vsa ta dejstva so odločilno vplivala, da je Katoliška akcija že leta 1935 štela 29.514 članov. Od tega števila je bilo mož 5.800; žena 7.086; fantov 6.794; deklet 9.834.

Naslednja leta se je številčna rast organizacije vidno večala. Leta 1940 ima 47.967 članov, kar je zelo velika številka za 9 let staro organizacijo. Moška skupina je tako štela 7.050 članov, fantovska 10.494, ženska 11.815, dekliška pa 18.648. Največji številčni razmah je tako dosegla Katoliška akcija deklet, najmanjšega pa skupina mož.

Tudi naslednje petletje, to je do leta 1940 do 1945, ko je v Evropi divjala vojna, so bila tla za Katoliško akcijo precej ugodna. Število članstva se je dvignilo na 59.122. Mož je bilo 9.352, fantov 13.647, žena 17.700, deklet pa 17.700. V tej dobi opazimo znaten napredek pri možeh, fantih in ženah. Edina od skupin, ki v tej dobi številčno nazaduje, je dekliška skupina Katoliške akcije.

Po letu 1945 pa do svetega leta (1950) rasteta le obe mladinski organizaciji. Fantje dosežejo nerazumljivo visoko številko 21.000, dekleta pa štejejo 24.635. Možje izgube 110 članov, žene pa 14 članic. Celotna argentinska Katoliška akcija ima leta 1950 do sedaj rekordno število 72.567 članov.

Na podlagi dosedanje rasti bi tako argentinska Katoliška akcija morala šteti leta 1956 — to je ob 25. obletnici obstoja — okrog 90 do 100 tisoč članov. A dejstvo je malo drugačno.

2. Današnje stanje argentinske Katoliške akcije

Danes — oziroma pred letom dni — ima argentinska Katoliška akcija 66.511 članov, to je nekaj nad 6.000 manj kot leta 1950. Sestoji iz petih vej in sicer: moške, ženske, fantovske, dekliške in po letu 1952 nastali novi veji, ki vključuje izobražence, akademike, akademičarke ter srednješolce. Mož je včlanjenih 8.318, fantov 11.304, žena 20.953; deklet 23.372; izobražencev 225, akademikov 714, akademičark 980, srednješolcev 647. Vse delo vodi narodni odbor KA (Junta Central). Asistent narodnega odbora argentinske Katoliške akcije je škof mons. Tato. Drugi narodni asistenti pa so: mons. Speroni pri možeh, škof mons. Aguirre pri ženah, škof mons. Martínez pri fantih, škof mons. Menéndez pri dekletih ter mons. Novoa pri skupini izobražencev ter dijakov. Katoliški akciji je pridruženih tudi pet tajništev: „Secretariado Central Económico-social, Secretariado central para la defensa de la fe, Secretariado central de Educación, Secretariado central de publicidad y propaganda ter Secretariado de Moralidad“.

Tu je podan le zunanji okvir Katoliške akcije. Nekaj števil in nekaj malenkostnih podatkov. Na podlagi dejstva, da je Katoliška akcija v petih letih že številčno nazadovala, si moremo ustvariti tudi medlo sliko o njenem notranjem

življenju. Pa poglejmo malo globlje. Kardinal Caggiano, začetnik argentinske Katoliške akcije, je na študijskem tednu izjavil, da je dejansko stanje Katoliške akcije v deželi tako, da ne odgovarja niti najbolj nujnim potrebam župnij, škofij in ne dežele. Vedeti moramo namreč, da je danes v Argentini 19 milijonov ljudi, članov Katoliške akcije pa le 66.511, torej 1 član na 300 ljudi. Pred desetimi leti je bilo v tem pogledu bolje. Argentina je imela 15 in pol milijna ljudi, članov pa skoraj 60 tisoč, kar pride 1 član na 250 ljudi. Iz tega vidimo, da Katoliška akcija v Argentini ne bi bila kos svoji nalogi, tudi če bi bila idealno izpeljana, če bi imela dobro formirane člane. A žal tega danes manjka. Res je, da ima skupino odlično usposobljenih laikov in duhovnikov, a to še ne odstrani velikih težav. V argentinski Katoliški akciji, ki je sicer najmočnejša verska organizacija in katere vpliv se opaža, so po mnenju vodstva ter kardinala Caggiana očitna sledeča boleča dejstva: 1. Občutno pomanjkanje voditeljev v Katoliški akciji. Članstvo se po eni strani boji prevzeti odgovornosti, po drugi strani pa ni za voditeljska mesta dovolj usposobljeno. 2. Med članstvom je zavladala neka naveščenost za apostolsko delo. Tudi v Argentino je segel val „utrujenosti dobrih“. 3. Mnogi izstopajo iz Katoliške akcije. 4. V organizaciji vlada neka zmeda „desorientación“ glede vprašanja, kaj je in kaj ni Katoliška akcija, kaj je v Katoliški akciji bistvenega in kaj le pritičnega. Obstaja vrsta teženj, ki se mešajo in si obenem nasprotujejo, kar povzroča zmedo idej in izgubo dragocenih sil. 5. Pomanjkanje rasti Katoliške akcije. Mnoge župnije še po 25 letih nimajo vseh štirih vej Katoliške akcije. Možje, fantje ter izobraženci so veliko premalo zastopani v Katoliški akciji.

Vzroki današnjega stanja Katoliške akcije

Če si hočemo ustvariti vsaj nekoliko pravo sliko v argentinski Katoliški akciji, moramo poiskati vzroke, ki so odločilno vplivali na rast in padanje, življenje in delo organizacije. Vzrokov, da je argentinska Katoliška akcija danes v nekaki krizi, je več. Nekateri so zunanji, drugi pa notranji. Med zunanje vzroke moremo šteti sledeče: moderna vzgoja, vedno težje ekonomsko življenje ljudi, politika, nove organizacije ter znane politične razmere pred leti.

1. Moderna vzgoja.

Moderna vzgoja je površna. Željnost po uživanju je tako globoko prodrla v mladino in tudi starejše, da jih je zelo težko pripraviti do tega, da bi resno zaživel globoko notranje življenje ter se predali vzvišenemu apostolskemu delu.

2. Ekonomsko življenje.

Ekonomsko življenje ljudi je vedno težje. Služba mnogo ljudi zaposli od ranega jutra do poznega večera. In posledica tega je, da ni časa za resne sestanke, za delo Katoliške akcije.

3. Politika.

Čas po revoluciji je zelo razgibal politično življenje. Tudi katoličani so se, hvala Bogu, prebudili. A ob tem svetlem dejstvu je Katoliško akcijo zadel nov pretres. Številni vodilni člani Katoliške akcije so se posvetili političnemu delu in tako je Katoliška akcija ostala brez izurjenih krmarjev.

4. Nove organizacije.

Za vedno številnejše konkretne potrebe naroda nastajajo nove organizacije. Te so navadno manj zahtevne ter z eno določeno nalogo. Posledica tega je, da je tako v KA, ki ima težje delo, premalo ljudi.

5. Znane razmere pred leti.

Veliko bolj, kot si moremo predstavljati, so škodovale verskemu življenju ljudi vsem znane politične razmere pred leti v deželi. To nam da slutiti, kako bo v naši domovini, če se razmere preurede.

Med notranje vzroke, zakaj argentinska Katoliška akcija ni danes taka, kot bi si jo želeli, pa moramo šteti: premajhno število duhovnikov, pomanjkljiva formacija članstva ter mnogih voditeljev, pomanjkanje edinosti v Katoliški akciji sami. Poglejmo posamezne vzroke:

1. Pomanjkanje duhovnikov.

Že vsa leta, odkar obstaja Katoliška akcija, se občuteno opaža pomanjkanje duhovnikov, ki bi se lahko posvetili delu Katoliške akcije. Pred letom dni je bilo v Argentini 2.041 svetnih in 2.335 redovnih duhovnikov. Skupno torej 4.376, kar znaša na enega svetnega in redovnega duhovnika približno 4.000 ljudi. Pa tudi bodočnost ne kaže prav razsvetljivega dejstva. Pred letom dni je bilo v vseh argentinskih semeniščih 716 bogoslovcev. En bogoslovec torej na župnijo, ki šteje 20.000 duš.

2. Pomanjkanje formacije članstva ter mnogih upravnikov.

Tu se opaža drugi vzrok, zakaj argentinska Katoliška akcija ne zaživi bogatega življenja. Ker pa niso opravniki in člani zadosti formirani, zato se površno izvajajo programi, brez programa potekajo sestanki, zanemarljiva se duhovna rast članstva. In sad tega je naveličanost mnogih in slabo opravljeno zunanje delo.

3. Pomanjkanje edinosti v organizaciji sami.

Kljub 25 letnemu življenju povsod ni še trdne povezanosti med župnijskimi in škofijskimi središči ter narodnimi zveznimi odbori. Pa tudi med člani samimi ni tiste edinosti, ki jo Kristus terja od svojih učencev v svoji velikodušniški molitvi.

3. Pogled v bodočnost

Kljub nekaki krizi, v katero je zašla argentinska Katoliška akcija ob svoji 25-letnici, imajo škofje in voditelji Katoliške akcije mogočno upanje, da bo organizacija zaživela tisto pomlad, v kateri je cvetela prva leta svojega obstoja. Kardinal Caggiano je dejal, da se mora argentinska Katoliška akcija obnoviti, poživiti, utrditi in razširiti. A da bomo to dosegli, je omenil, se moramo prej sami prenoviti, poživiti apostolskega duha, razširiti poznanje Katoliške akcije ter utrditi duha edinosti.

Brez dvoma bo argentinski Katoliški akciji dal zagon tudi 2. mednarodni kongres laičnega apostolata, ki se bo vršil v Rimu od 5. do 13. oktobra letošnjega leta. Tema kongresa bo: „Laiki v krizi modernega sveta“. Na kongres bo šla tudi argentinska delegacija Katoliške akcije. Skozi vse leto pa se širom sveta vrše

študijske priprave za to 2. mednarodno snidenje laičnih apostolov. Taka študijska priprava je bila v kraju Atlantida (Uruguay) od 21. do 23. oktobra 1956 za ves ameriški svet. Na ta 4. medameriški kongres so prišli zastopniki 13 držav; razpravljali pa so o isti temi, o kateri bodo govorili v Rimu. Naslovi posameznih predavanj so bili: Kaj pričakuje svet danes? Skrivnost Cerkve in njeno poslanstvo danes na svetu. Poslanstvo laikov. Formacija laikov za apostolsko delo. Govorili so tudi o vzgoji v družini, o liturgiji itd. Kongresu je poslal pismo sam sveti oče, Pij XII. V pismu je začrtal, da je največje zlo Južne Amerike pomanjkanje duhovnikov. Laiki, tako je zapisal sv. oče, pa morajo, če hočejo uspešno apostolsko delati, po eni strani spoznati dejansko stanje sveta, potrebe in skrbi današnjega človeka, po drugi strani pa morajo biti polni vere, polni ljubezni do Jezusa Kristusa, globoko verni in sinovsko vdani hierarhiji.

Korak v lepšo bodočnost argentinske Katoliške akcije pomeni letošnji narodni teden molitve in študija. V veliko oporo pa so tudi krajevni tedni, kjer razpravljajo o problemih argentinske Katoliške akcije. V La Plati so pred nekaj tedni govorili o tem okoliški škofje, kar je dokaz, da stvar resno jemljejo.

Tudi program za leto 1957 stremi po izboljšanju Katoliške akcije. Geslo notranjega dela je: *poživimo Katoliško akcijo* (revitalizar la A. C. A.), geslo zunanjega dela pa: *sodelujmo pri socialnem in misijonskem poslanstvu Cerkve* (co-laborar en la misión social y misionera de la Iglesia).

Notranje delo skušajo uresničiti s tem, da si prizadevajo, da Katoliško akcijo izpeljejo povsod, kjer je še ni ali pa je maloštevilna. Članstvu pa skušajo dati globljo formacijo, čutenje s Cerkvijo, zanimanje za župnijo, liturgično vzgojo itd. Zunanje delo pa obsega zlasti pouk katekizma, razne vrste misijonov (misión de María, misiones de barrio, misiones para enfermos), tisk, socialna pomoč, skrb za mladino, prizadevanje za verski pouk, širjenje socialnega nauka svete Cerkve itd.

Bog daj, da bi te cilje v polni meri uresničili, da bi tako Argentina, kamor je tudi nas božja previdnost pripeljala, iz leta v leto dobivala bolj krščanski izraz!

S sv. Pavlom moremo reči: „Vse premorem v Njem, ki mi daje moč.“ Milost Kristusova je vsemogočna in z njo bom tudi jaz. Božja ljubezen more ukloniti najbolj uporne in dvigniti najbolj globoko padle. In jaz sem orodje te ljubezni.

Michonneau

Pokojni kanonik in prelat Alojzij Stroj

Alojzij Košmerlj, Argentina

V Ljubljani je umrl v 90. letu starosti stolni kanonik in papeški prelat Alojzij Stroj. Na praznik svetega Rešnjega Telesa, dne 20. junija, dan pred njegovim godom, so ga položili k zadnjemu in zaslužnemu počitku na pokopališču pri Sv. Križu, kjer bodo zdaj čakali njegovi telesni ostanki v družbi pokojnega škofa Jegliča, prelata Kalana, prošta Nadraha, obeh Ušeničnikov in številnih drugih sobratov, pod blagoslavljaljočo roko križanega Jezusa slavo častitljivega vstajenja. Kratko poročilo od doma pravi: Do zadnjega so stari gospod maševali v svoji hišni kapeli. Smrt je torej zvestega duhovnika našla pri polni zavesti in dobro pripravljenega.

S pokojnim gospodom kanonikom in prelatom lega v grob po izredno dolgem, truda in žrtev polnem življenju duhovnik ljubljanske škofije, ki si je s svojim tihim in vztrajnim, pa izredno plodovitim delom gotovo zaslužil večno plačilo pri Bogu, med nami in med slovenskim narodom pa trajen in hvaležen spomin. Naj mu bo zato v našem duhovniškem listu posvečenih teh nekaj vrstic v priznanje in poveličanje njegove svetle in zveste duhovniške poti, ki more biti nam vsem v velik zgled in nauk.

+

Pokojni gospod kanonik in prelat je bil rojen 15. junija 1868 v Lipnici, župnija Dobrava pri Kropi. Prva dva gimnazijska razreda je obiskoval v Kranju, druga pa je dovršil na klasični gimnaziji v Ljubljani kot gojenec Alojzijevišča.

Po maturi je vstopil v ljubljansko bogoslovje in bil po dovršenem tretjem letniku leta 1892 posvečen v mašnika. Eno leto je ostal kot semeniški duhovnik v Ljubljani, nato pa je leta 1893 nastopil svojo prvo dušnopastirsko službo v Črnem vrhu nad Idrijo, kjer je s svojo pobožnostjo, gorečnostjo in ljubeznivostjo zapustil med vernim ljudstvom trajen

spomin, čeprav je bil tam le dobro leto. Že leta 1894 je bil poklican v Ljubljano in nastavljen za kateheta vnanje uršulinske ljudske in meščanske šole, kjer je ostal do leta 1905. To leto ga je škof Jeglič imenoval za špirituala v duhovskem semenišču, katero težavno in odgovorno službo je opravljal do leta 1919. Tam smo ga našli ob nepozabnem rektorju prelatu dr. Lesarju, ko smo se leta 1918, po koncu prve svetovne vojske, študentje-vojaki od vseh strani zgrinjali v ljubljansko bogoslovje. S prelatom Lesarjem mu je bilo dano, da je v prvem letniku, ki je tedaj narastel na 56 bogoslovcev, umiril naša vihrava in nemirna srca in nas z molitvijo, besedo in zgledom usmeril vesele in pogumne na duhovniško pot. Leta 1919 je postal stolni kanonik in ostal na tem položaju do svoje smrti, celih 38 let. V dobi okupacije je leta 1942 v ljubljanski stolnici slovesno obhajal svojo zlato mašo in prejel po ljubeznivem priporočilu škofa Rožmana iz Rima visoko imenovanje za papeškega prelata. Bil mu je dano, da je l. 1952 obhajal tudi še biserno mašo; ob tej priložnosti mu je stoti koledar Mohorjeve družbe v Celju posvetil lep spominski članek. Blizu jubileja železne maše ga je Gospod Jezus poklical k sebi, da se spočije od svojih trudov in prejme plačilo zvestega služabnika.

To je bil zunanji okvir življenjske podobe rajnega gospoda prelata, v katerega pa je postavljeno izredno delavno, goreče in zvesto duhovniško življenje. Kakor lepo pravi Mohorjev koledar ob njegovi biserni maši, je bil pokojni g. prelat kakor tiha, nikdar počivajoča mravlja, ki teka za delom brez nehanja, ne toliko sebi kot mlademu naraščaju in skupnosti v korist.

Velik in vnet častilec Matere božje je kot kaplan v Črnem vrhu leta 1894 ustanovil Marijino družbo za dekleta.

Bila je ena prvih, kar jih je bilo ustanovljenih na Slovenskem. Kot katehet v Ljubljani je leta 1898 ustanovil drugo Marijino kongregacijo za učenke uršulinske meščanske šole. Imenovana družba se je kmalu razdelila v tri samostojne oddelke: za učenke meščanske šole, za gojenke učiteljišča in trgovske nameščenke ter za služkinje in delavska dekleta. Zadnja skupina živo kipečega kongregacijskega življenja pri uršulinkah, vzbujenega po g. prelatu, je ob 20-letnici štela 250 članic. Kot semeniški špirtual je leta 1908 ustanovil Marijino kongregacijo bogoslovcev in duhovnikov. Ob 25-letnem jubileju je štela 479 članov, povezanih z vezmi Marijinega češčenja in njene materinske ljubezni.

Goreč častilec Najsvetejšega Zakramenta je prevzel leta 1919 predsedstvo bratovščine sv. Rešnjega Telesa in tudi predsedstvo združenja duhovnikov-adoratorjev.

Neizrečeno vesten in točen je bil leta 1931 izvoljen tudi za predsednika Duhovskega podpornega društva, katerega cilji in naloge so postajale zadnje čase vedno večje in pomembnejše.

Kjer je le mogel uspešno in koristno sodelovati in se udejstvovati, je rad pristopil in se ni branil nobene službe, nobenega bremena. Ni čudno zato, da je bil tako ves in ves čas zaposlen, da mi je ob neki priliki, ko sem ga kot stolni vikar povprašal, ali bi mogel pomagati pri spovedovanju ene od ljubljanskih gimnazij, dejal: „Oprostite, prosim, jutri pa res ne morem priti. Imam, pri tem, že 28 opravil vnaprej določenih za ta dan...“

Že mlad se je začel udejstvovati tudi v pisateljevanju. V dijaških letih je bil sotrudnik in urednik „Domačih vaj“ v Alojzijevišču. V letih 1887-88 je objavil v njih „Zgodovino Slovencev“. Vanjo je vpletel vse Prešernove verze, ki se našajajo na domače zgodovinske dogodke. V semenišču je leta 1893 uredil tretji letnik Almanaha ljubljanskih bogoslovcev z naslovom: „Pomladni glasi“. Kot katehet je napisal leta 1904 učno knjigo:

„Kratka zgodovina katoliške Cerkve“, s slikami, ki je leta 1922 izšla v drugem ponatisu. Leta 1907 je izdal „Liturgiko“, tudi s slikami, ki je leta 1916 in 1922 izšla v drugem in tretjem natisu.

Kak izreden cerkveni govornik nikoli ni bil, a je vendar zelo zaslužen za razvoj cerkvenega govorništva med slovensko duhovščino. Leta 1897 je za kanonikom Kržičem prevzel uredništvo homiletičnega lista „Duhovni pastir“ in ga vodil do leta 1921. Priloga tega lista, ki je priobčeval homiletične razprave in cerkvene govore, je bil nekaj let „Društveni govornik“, kjer so sodelovali najboljše strokovnjaki in pripravljali tvarino za družvena predavanja in nastope. Kot nadaljevanje tozadavnega Kržičevega dela je spisal „Zbirko lepih zgledov“, katerih drugi del in prvi zvezek 3. dela sta izšla kot priloga „Duhovnega pastirja“. V letih 1930-41 je izdajal „Nebeske rože“, zbirko izbranih asketičnih knjig.

Tako je bil tudi na pisateljskem polju kot mravlja priden, zbirajoč in urejujoč. Njegova delovna soba je bila vsa s knjigami založena, kupi knjig po mizah, policah in po tleh. Vse je bral in si vse zapomnil. Imel je izreden spomin, bil je rojen zgodovinar.

Še eno veliko ljubezen njegovega duhovniškega srca naj omenim, ljubezen, ki ji je skozi dolga leta posvetil ves svoj prosti čas, vso svojo očetovsko skrb in pozornost, to je bilo: Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani. Že leta 1904, ko je bil še nunski katehet, je prevzel predsedstvo tega društva, ki je vzraslo v Ljubljani po pobudi in zgledu nemškega rokodelskega apostola Adolfa Kolpinga. Od tega leta dalje se je rajni prelat vsega žrtvoval za krščansko vzgojo in prosveto, pa tudi za gospodarski podvig rokodelske mladine. Rokodelski dom v Ljubljani je bil njegov drugi dom. Neštetokrat je premeril pot od svojega stanovanja do tja in nazaj. Skrbel je, da so bili mladi rokodelski vajenci in pomočniki z vsem potrebnim preskrbljeni, žrtvoval je zanje svoje

skromne dohodke. Oskrbel jim je strokovne učitelje za posamezne obrti, bil v stiku z mojstri, pripravljajl tečaje, razstave, prireditve. Društvo je tako lepo napredovalo, da so iz njega izišli mojstri leta 1908 ustanovili samostojno „Društvo rokodelskih mojstrov“, ki mu je bil seveda spet g. prelat duhovni vodja. Leta 1909 je ustanovil posebno „Društvo za varstvo vajencev“. To je odprlo po prvi svetovni vojni začasni Vajenski dom v prostorih Rokodelskega doma v Ljubljani, obenem pa začelo z velikopotezno akcijo za zgraditev lastnega večjega Vajenskega doma. Po mnogih trudih je bilo delo kronano z uspehom in slovenski vajenci so leta 1936 dobili svoj lastni, moderni Vajenski dom, zgrajen v Kersnikovi ulici v Ljubljani, vreden, da se meri s podobnimi ustanovami velikih narodov.

Med svojimi mojstri, pomočniki in vajenci je bil rajni g. prelat kakor oče med ljubljenimi sinovi. Spoštovali so ga, cenili, ljubili, čeprav seveda tudi nehvaležnežev ni manjkalo. Ali ni veliko tožil nad razočaranji, je rad pozabljal in odpuščal in je njegova apostolska ljubezen resnično zmagovala vse težave in je uobena reč ni mogla ugasniti. Izmed mlajših duhovnikov si je izbiral sodelavce za podpredsedniško mesto, čast in službo, ki sem jo tudi podpisani ob njegovi strani nekaj let imel, da sem mu pomagal s predavanji na prosvetnih večerih in prireditvah. Veliko delo je vedno opravljal sam. Življenje v Rokodelskem domu je bilo vedno živahno. Tu se je zbirala ljubljanska duhovščina v domači gostilni in na kegljišču in gospod prelat je bil tedaj med nami ves domač in ljubezniv, kakor brat med brati. Vršile so se mnoge pevske in dramatične prireditve, kamor je prihajalo predvsem preprosto meščanstvo in družine rokodelskih mojstrov — in mnogi od igralcev na deskah rokodelskega odra so se tako izvežbali, da so prišli kot poklicni igralci k drami in operi v Ljubljani, Mariboru in v Zagrebu.

Rad je imel ta kraj in to društvo

rajni g. prelat in nešteto potov in intervencij ga je stal njegov obstoj in razvoj. Med zadnjo vojno je kljub silnim težavam držal vse pokonci, namestil za gospodinjske posle v hiši redovnice in pripravil in opremil v njej tudi lepo, domačo hišno kapelo, ki je tako postala 30. svetišče evharističnega Boga na teritoriju šentpeterske fare v Ljubljani. Predstavljam si v duhu, kako silna je morala biti bolečina njegovega srca, ko mu je nasilni režim v domovini vzel iz rok in zatrl to tako lepo in tako blagoslovljeno katoliško ustanovo.

+

Iz povedanega, kjer sem hotel v kratkih potezah podati podobo tega tihega, pa tako plodovitega duhovniškega življenja, naj za sklep posebej razberem nekaj značilnih potez duhovniške osebnosti pokojnega g. prelata:

Bil je vse življenje nedolžna, preprosta, iskreno pobožna duhovniška duša. S tem svojim zgledom nam je svetil že v bogoslovju in z njim dopolnil, kar nam morda njegova okorna beseda ni mogla dati. S prelatom Lesarjem so bogoslovci tudi g. Stroja srčno radi imeli. Prelat Lesar je bil: ata, špiritual Stroj pa: Lojzek. Vedela sta, da ju med seboj le tako kličemo, pa nista bila nič huda. Rada sta imela svoje bogoslovce in mnogo sta z njimi potrpela, pa je to njuno zadržanje dajalo vzdušju starega ljubljanskega lemenata značaj družinske domačnosti. Nešteto veselih in hudomušnih prizorov smo jima v mladostni razposajenosti povzročili, kakor že letniki pred nami, a sonce njune dobrote se ni zaradi tega nič zatemnilo. Sejala sta, učila, svarila in vodila živahni mladi duhovniški značaj z vso potrpežljivo in sveto ljubeznijo, vedno v medsebojni vzajemnosti, v globokem medsebojnem spoštovanju. Kako lepi so spomini bogoslovcev nazaj na oni čas, polni humorja in veselih anekdot, a predvsem polni ljubezni. Kako lepo in prijetno je res, če v bogoslovju med predstojniki in gojenci vlada duh ljubezni. To velja več kot mnogo učenosti.

Ljubezen do Cerkve, spoštovanje in vdana pokorščina cerkvenim predstojnikom je druga značajna poteza duhovniške osebnosti pokojnega g. prelata. Tu se, mislim, nikoli in v ničemur ni pregrešil. Zdelo se mu je naravnost nemogoče, da bi duhovnik tu ne vedel, kaj je njegova dolžnost. Predstojniki so ga poznali in mu zato zaupali v škofiji važne službe, dobro vedoč, da jih bo zvesto in po njih navodilih upravljal. Cerkevno odlikovanje, s katerimi je Cerkvev njegovo zvestobo in vdanost nagradila, si je v polni meri zaslužil.

Velika hvaležnost za vsako uslugo in prav nežnočutna pozornost ob vsakem važnejšem dogodku v življenju prijateljev in sodelavcev je bila nadaljni kras pokojnikove duše. Na vse je mislil, za vse se je ljubeznivo zahvalil, ničesar ni hotel pozabiti ne opustiti, kar bi moglo biti njegovim sobratom, prijateljem in sodelavcem v veselje in priznanje. Ob veselih dogodkih je znal biti tudi hudomušen, a tako, da je skozi vse njegovo ravnanje in govorjenje prosevala nedolžna ljubezen in dobrotu njegovega iskrenega, poštenega srca.

Pri vseh svojih važnih in visokih službah in časteh je bil pokojni g. prelat vedno skromen in preprost, pravi sin preprostega ljudstva, ki se mu je vsakdo lahko približal brez strahu, s polnim zupanjem. Vse njegovo življenje je bilo v preprostosti in skromnosti posvečeno vzvišenim vzorom katoliškega duhovni-

ka, ki hoče biti vedno vsem vse in ne išče drugega kot slavo božjo in zveličanje duš.

Zdaj je torej odšel k Bogu ta zgledni član slovenske, kranjske duhovščine, ki je v domovini vedno veljala za dobro, pošteno in zvesto. Spominjam se v tem pogledu sodbe, ki jo je o njej izrekel krški škof Srebrnič ob priliki posvečenja našega škofa Rožmana. Sedeli smo pri prijateljski zakuski, ki jo je pripravil tedanji šentpeterski župnik Petrič v čast obema škofoma, ki sta bila več let stanovalca šentpeterskega župnišča. Škof Srebrnič je tedaj napil novoposvečenemu škofu Rožmanu in mu dejal: „Prevzvišeni, čestitam vam, da ste postali škof-pomočnik s pravico nasledstva v slavni in častitljivi ljubljanski škofiji; čestitam vam še posebej na dobri in zvesti duhovščini, ki jo boste v tej škofiji dobili...“

Eden teh dobrih, zvestih slovenskih duhovnikov je bil pokojni kanonik in prelat Stroj, oblikovalec duhovniških generacij, goreč apostol in delavec na vseh poljih cerkvenega in narodnega življenja, mašnik in božji mož, duhovnik po Srcu Jezusovem in Marijinem.

Kako lepo je moralo biti njegovo srečanje v večnosti s škofom Jegličem, s prelatom Lesarjem, s tolikimi sobrati in hvaležnimi verniki, med temi zlasti z njegovimi tako ljubljenimi rokodelci. Naj se zdaj v Bogu spočije od svojih trudov, zakaj njegova dela so šla za njim.

*Če duhovniki ne gorijo od ljubezni, bodo tisti, ki jih obkrožajo,
umrli od mraza.*

Mauriac

JUGOSLAVIJA

Razmerje med Cerkvijo in državo se je zadnje čase precej izboljšalo. Vse sporne točke se rešujejo po verski komisiji, ki postopa po zakonu in storjene krivice večkrat popravi. Pred ustanovitvijo verske komisije državna oblast sploh ni odgovarjala na pritožbe in spomenice škofov, sedaj pa ta komisija takoj zadevo reši in odgovori, kaj je dognala in ukrenila. Konkretni primer je Kočevje, kjer so hoteli zapreti cerkev in se je zadeva ugodno rešila. Državna oblast skuša ustvariti videz, da po svojih močeh podpira Cerkev in njeno udejstvovanje s tem, da kaže večje razumevanje za delo cerkvenih oblasti, da daje večjo svobodo škofom in duhovnikom pri izvrševanju njihove dušnopastirske službe in da tudi materialno podpira Cerkev pri obnavljanju cerkvenih stavb.

Vlada republike Slovenije je določila 1 milijon dinarjev za popravo stolnice v Mariboru, 300.000 din za popravilo knjižnice v bogoslovju v Ljubljani, določila podporo cerkvi na Uršlji gori. Tudi zaostale davščine cerkvenih predstavnikov, ki so ogromne, skuša oblast odpisati in na kak način olajšati.

Nepopustljiva pa je oblast proti duhovnikom, ki v pridigi, v cerkvi ali v privatnem razgovoru neugodno govorijo o civilnem zakonu. Čeprav se je razmerje med Cerkvijo in državo malo izboljšalo, to ne dokazuje, da so oblastniki izpremenili svojo ideologijo in svoje cilje. Samo grobi način preganjanja Cerkve so opustili, ker takšna taktika trenutno bolj koristi njihovim namenom.

Verska komisija je uradna ustanova, vključena v izvršni svet (to je v vlado) vsake republike. Verska komisija vsake republike ureja verska vprašanja vseh verstev.

Predsednik verske komisije v Sloveniji je višji uradnik Boris Kocijančič, če njega ni, pa Matija Maležič, poslanec za Ribnico.

Ob koncu leta 1956 je bilo v zaporu 12 duhovnikov. Zaprti so bili v Kazenskem poboljševalnem domu (KPD) v škofji Loki in Mariboru. Na Igu ni več duhovnikov, so le drugi kaznjenci. Izšel je dopis verske komisije, naj ordinariji poskrbijo, kar je potrebno, da bodo zaprti duhovniki lahko zopet maševali. Nekateri, ki so bili obsojeni na dolga leta zopora, so že amnestirani. Msgru. Alojziju Turku iz Skoplja je bila kazen znižana od treh na dve leti.

Največ so duhovniki zaprti zaradi besed proti civilnemu zakonu ter po zakonu o verskih skupnostih.

Dejstva govore, da so nekatere popustljivosti od strani državne oblasti le bolj pesek v oči. Še vedno je nepozidanih več cerkva, ki so bile poškodovane ali porušene v času revolucije. Noben jugoslovanski škof ne dobi dovoljenja, da bi šel v Rim k svetemu očetu. Tri vrste državljanov ne sme zahajati v cerkev: partijci, vojaki in prosvetni delavci. V mariborski in ljubljanski škofiji so še vedno brez malih semenišč. Bogoslovni semenišči v Splitu in na Reki sta še vedno zaprti. Od zaprtih duhovnikov sme maševati samo eden, ostali smejo k obhajilu. In še več dejstev bi bilo mogoče naštetih za dokaz, da se preganjanje Cerkve v Jugoslaviji nadaljuje, le nekdanje grobe oblike so nekoliko omilili.

Mladina v Jugoslaviji je proti komunizmu, zlasti 80% srednješolske in visokošolske mladine. Stane Kavčič, namestnik Borisa Kraigherja, pravi: „Mi mladine nimamo, ker je nismo razumeli. Mladina ni doživela tega, kar smo doživeli mi. Sedanja mladina je individua-

listična. Mi bomo morali graditi na sedanjem stanju.“

Slično je pri družini. Za osvovitev družin se največ trudita Vida Tomšič in dr. Jože Potrč. Komunisti pravijo, da je v Jugoslaviji preveč otrok. Ustanovili so javne ambulante, kjer dajejo dekletom in ženam sredstva, da ne zanosijo. Ta moderna omejitev porodov z antikoncepcijskimi sredstvi postaja kuga sedanje slovenske družine.

250-letnica ljubljanske stolnice. Z velikimi slovesnostmi so jo obhajali od 5. do 12. maja. Ves teden so se vrstili v stolnici govori, duhovne obnove in drugi obredi. „Cerkev je bila vedno nabitito polna, posebno pri večernih duhovnih govorih,“ poroča „Družina“, edini izhajajoči verski list v Sloveniji.

Glavna slovesnost je bila v nedeljo, 12. maja. Po slovesni pontifikalni maši je apostolski administrator škof Anton Vovk podelili poseben papeški blagoslov s popolnim odpustkom, ki ga je sv. oče za to priliko posebej podelil vsem tistim, ki so v tednu priprave ali na dan proslave obiskali stolnico in molili v njegov namen. V lepi pridigi je škof Vovk orisal zgodovino stolne cerkve.

Najnovejša pridobitev v ljubljanski stolnici je krasni škofovski sedež, za katerega je pripravil načrte pokojni mojster Plečnik, ki je tudi vse stroške za izdelavo pokril s „Prešernovo nagrado“, ki jo je malo prej prejel od državne komisije kot priznanje za svoje življenjsko delo.

Organizacijski Vestnik CMD prinaša v št. 1-3. letošnjega leta nekrologe več duhovnikov: Tone Ronko je napisal nekaj v spomin župniku na Jezerskem **Joži Vovku**. — Ivan Mak se spominja **Martina Vrzeljaka** iz Gornje Ponikve, svoj čas kaplana v Jarenini pri Sv. Lovrencu na Pohorju in v Radljah ob Dravi. Umrli je 22. decembra 1956. — Efrema Mozetič omenja **Josipa Fona**, rojenega 1879 v Vrsnem pod Krnom, umrlega 3. decembra 1956. Pogrebno opravilo je vodil dekan Krapež, govoril mu je dr. Rudolf Klinec. — V reviji je

tudi osmrtnica č. g. župnika **Jurija Pribožiča**, umrlega 27. novembra 1956.

Celjska Mohorjeva družba je mogla šele z rednimi knjigami za leto 1957 izdati knjigo dr. Antona Trstenjaka, **Pota do človeka**, 1956. Na 208 straneh prinaša obilico dragocenega gradiva za spoznanje človeka in njegove duševnosti. Obsega 7 poglavij. Prejšnja Trstenjakova knjiga „Med ljudmi“ je že razprodana in bo kmalu izšla v italijanskem, angleškem in češkem prevodu.

Mohorjeva družba v Celju je izdala letos drugi del izbranega dela **Ksaverja Meška**.

Zadeva z natisom molitvenika se je pomaknila malo naprej, vendar so oblasti že skrčile naklado.

V Bovcu je imel 7. julija zlato mašo g. **Andrej Klobučar**, ki je bil tam za župnika in dekana od 1921 do 1955. Zdaj je v pokoju v Sv. Križu na Vipavskem.

Z dekretom Kongregacije za Vzhodno Cerkev z dne 17. 4. 1957 so vsi katoličani bizantinskega obreda znotraj meja FLRJ pod neposredno in izključno jurisdikcijo škofa v Križevcih.

V **Prihovi pri Slov. Konjicah** je 15. avgusta praznoval železno mašo še aktivni župnik **Anton Kocijančič**. Doma je iz Loma nad Tržičem, posvetil ga je kardinal Jakob Missia in je pozneje župnikoval v Gozdu na Gorenjskem in v Mirni na Dolenjskem. Po bolniškem dopustu je klaplanoval v Ponikvi na štajerskem, bil župnik v Jurkloštru in od leta 1935 je na Prihovi.

Novomašniki. V ljubljanski stolnici so bili posvečeni v duhovnike trije diakoni-frančiškani: **Feliks Anžel** iz Sv. Jurija ob ščavnici, **Jakob Bijol** iz Bleda in **Hugolin Žveglič** iz Novega mesta.

V mariborski stolnici se prejeli mašniško posvečenje 29. junija sledeči diakoni: **Alojzij Božank** s Prevalj na Koroškem, **Friderik Kolšek** iz Vojnika, **Franc Obran** od Sv. Marka niže Ptuja, **Viljem Pangerl** iz župnije v Beogradu, bivajoč v Vojniku, **Martin Panič** iz Ljutomeru in **Jožef Tovšak** iz št. Ilja pod Turjakom.

Po smrti g. kanonika Stroja je razpisan Flächenfeldov-Wolwizev kanonikat. Prednost imajo Flächenfeldovi sorodniki. Če teh ni, sledijo Wolwizovi potomci in sorodniki. Če tudi teh ni, pa drugi duhovniki.

Kanonikat kolegialnega kapitlja v Novem mestu je podeljen g. Jožefu Kresu, župnemu upravitelju na Raki.

Za upravitelja župnije Kamnik je imenovan g. Marko Mihelič, vikar v Novem mestu; dosedanji upravitelj Janez Klun gre za upravitelja na Brezovico pri Ljubljani; Janez Kotar, ki je upravljal Brezovico, je odšel za upravitelja na Rako.

G. Anton Smerkolj, kaplan v Zagorju ob Savi, je postal župni upravitelj istotam in dobil za kaplana semeniškega duhovnika g. Pavla Uršiča. Dosedanji župni upravitelj g. Peter Golob je odšel za vikarja namestnika v župnijo Dob, ker je g. Martin Tekavec CM šel upravljat župnijo Žalna.

G. Franc Kastelic je bil imenovan za upravitelja župnije Vinica, ker je g. Pavel Verderber OT postal župnik-vikar in prošt v Metliki. Kastelica nadomesti v Mirni peči g. Franc Dolžan, upravitelj v Metliki.

Vrhniški kaplan g. Rafael Lešnik je postal upravitelj župnije Mokronog. Na Vrhniki ga nadomesti semeniški duhovnik g. Valentin Bahor.

G. Franc Kovač, ki je kaplanoval v Trnovem na Krasu, je imenovan za vikarja namestnika v župniji Črni vrh nad Polhovim gradcem.

V št. Janž je prišel g. Franc Horvat SDB, ki je doslej upravljal Sv. Trojico v Tržišču. Pri Sv. Trojici ga nadomesti g. Franc Jakše SDB, bivši upravitelj v Mostah pri Ljubljani.

Za kaplane so imenovani semeniški duhovniki v Ljubljani: Vladimir Jereb v Šmihelu pri Novem mestu, Anton Vindišar v Semiču, Štefan Krt v Črnomlju, Ivan Kocijančič v Leskovcu pri Krškem, Mirko Sevšek v Metliki, Marijan Smolik na Brezovici pri Ljubljani.

Dr. Anton Strle je spet v zaporu, ker je neki ženi rekel, naj pošlje svojega otroka h katekizmu.

Škofijski tajnik v Ljubljani gospod Vrhunc še ni bil poklican, da prestane stodnevni zapor, na katerega je bil obsojen že leta 1954.

G. Franc Jeglič, župnik v št. Vidu nad Ljubljano, se je iz zdravstvenih razlogov mudil na Dunaju.

G. dekan Bešter se je vrnil iz Italije domov.

V Šempetru pri Gorici je 3. julija umrl g. Alfonz Berbuč. Rojen je bil leta 1892 v Kanalu ob Soči. Novo mašo je pel na Brezjah na Gorenjskem. Kaplanoval je v Kanalu, v Črničah, bil je upravitelj v štomažu in od leta 1928 župnik v Šempetru. Mnogo je deloval v katoliških tiskovnih podjetjih in tudi pisal. Pogreba se je udeležilo okoli 50 duhovnikov. Bili so mons. Toroš, kanonika mons. Novak in mons. Velci, mons. Močnik, dr. Klinec, dekani gg. Klobučar, Pahor, Simičič, Kodrič, Semič, Vrtovec, mons. Milipič, gvardijan s Kostanjevice p. Otmar OFM in drugi.

V Kožbani v Goriških brdih je umrl g. Miroslav Lenardič. Dosegel je starost 77 let. Rojen je bil v Kojskem in je 40 let župnikoval v Kožbanski dolini.

V Dečini na Češkem je 8. maja letos umrl g. Ludvik Gala, dekan v pokoju. Dosegel je 81 let starosti. Doma je bil od Sv. Križa pri Ljutomeru. Pokopali so ga v Horni Polici, kjer je dolga leta župnikoval.

ARGENTINA

Zlata maša g. svetnika Karla Škulja je bila zelo slovesna. Pri maši so zlatomašniku asistirali g. p. Ivan Caserman SJ, g. dr. Franc Gnidovec, bogoslovec g. Janez Langus in zlatomašnikov pranečak bogoslovec Edi Škulj. Zlatomašno kosilo je bilo pripravljeno v gostoljubnem Pavlovčičevem domu v San Martinu. Med kosilom je prvi pozdravil slavnostni govornik g. p. Caserman. Nato je

govoril g. Rudolf Smersu, ki je slavljena pozdravil v imenu slovenske skupnosti v San Martinu, v imenu društev in organizacij, ki jih je ustanovil g. svetnik in v imenu Društva Slovencev. Prebral je tudi pismeno čestitko jubilantu g. dr. Antona Trdana iz Čil. G. Marijan Marolt je pozdravil v imenu Slovenske kulturne akcije. Govorila sta še g. Ivan Korošec in g. Joško Krošelj, prvi v imenu Vestnika, glasila protikomunističnih borecev, drugi pa v imenu Svobodne Slovenije.

Duhovniški sestanek za mesec avgust smo imeli v zavodu Don Bosco v Ramos Mejía, kamor nas je povabil slovenski salezijanec g. Janko Mernik. Povabilo je bilo na čast sobratom jubilantom v Argentini, srebrnomašnikom, petdesetletnikom in zlatomašniku.

Duhovno misel je imel g. Albin Avguštin z naslovom: Duhovnik spovednik. Za tem pa nam je govoril g. prof. dr. Ivan Ahčin o kriminalogiji in psihologiji zločinstva.

Sestanek v septembru smo imeli v slovenski dvorani na Ramón Falconu. Za premišljevanje nam je govoril g. Alojzij Legan o duhovnikovi molitvi.

Za tem je prišel med nas g. predsednik dr. Miha Krek, ki se je na poti iz kongresa v San Pablo, Brazilija, v Čile ustavil za nekaj dni v Buenos Airesu. Govoril je o slovenski emigraciji v svetu.

Slovenski lazaristi v Argentini so že pred tremi leti začeli s pripravami za zidanje bodoče cerkve in Baragovega misijonišča v Slovenski vasi v Lanusu. Veliko dela je sedaj že dovršenega. Gradnjo vodi vikar g. Janez Petek. Slovenski rojaki iz Lanusa pri delu pridno pomagajo.

G. dekanu Cirilu Milavcu je novi moronski škof določil lepo in težko nalogo, da ustanovi v Castelarju novo župnijo sv. Mihaela.

G. Franc Himelrajh, kaplan v San Martinu, je prestavljen za kaplana v Morón.

AVSTRALIJA

G. dr. Ivan Mikula, koroški rojak, ki pastiruje v Perthu, je na praznik sv. Cirila in Metoda slavil srebrno mašo. Čestitamo!

AVSTRIJA

Romanje v Marijino Celje. Letos slavi znamenita Marijina božja pot v Marijinem Celju (Maria Zell) v Avstriji 800-letnico obstoja. V mesecu avgustu so poromali tja tudi koroški Slovenci. Romanja se je udeležil tudi celovski škof dr. Jožef Köstner.

Na praznik sv. Lovrenca so se romarji podali na pot. Na kolodvoru v Celovcu jih je blagoslovil in jim želel srečno pot mil. g. prelat dr. Rudolf Blüml. Bilo jih je okrog 1.500, med njimi nad 20 duhovnikov.

Ob prihodu v Marijino svetišče je romarje v slovenščini nagovoril upravnik cerkve znameniti p. Beda. Sledila je večerna maša, ki jo je bral g. kanonik Aleš Zechner. Pri maši je pridigal. Naslednji dan, v nedeljo, je bila ob 7 skupna sv. maša, ki jo je daroval škof. Po evangeliju je romarje nagovoril v slovenskem jeziku. Ob 9 je bila slovesna sv. maša, pri kateri je pridigal g. dr. Janez Polanc.

Skupni pevski zbor je pod vodstvom g. S. Miheliča lepo prepeval pri službah božjih. Ljudsko petje je vodil g. dr. Cigan. G. Vinko Zaletel pa je imel seveda tudi veliko dela s svojim fotografskim aparatom.

Že nad 300 let je v Celovcu ustanovljeno službeno mesto slovenskega pridigarja, ki naj oznanjuje božjo besedo vsako nedeljo in praznik Slovincem v Celovcu v materinem jeziku. Do leta 1931 je bila slovenska pridiga v cerkvi pri Svetem Duhu. Od tega časa pa se je vršila slovenska služba božja v cerkvi starega bogoslovja v bližini kapucinskega samostana. Po letu 1945 se je slovenska služba božja v Celovcu poživila. Cerkev starega semenišča je častljiva tudi radi tega, ker je tukaj slu-

žabnik božji škof Anton Martin Šlomšek kot spiritual vzgajal duhovnike za dušno pastirstvo med našim narodom. Sredi postnega časa je celovški magistrat cerkev zaprl, češ da je nevarna zaradi poškodb. Slovenci so bili s tako lepo in dobro obiskano božjo službo postavljeni na cesto. V sili so se zatekli v kapelico č. šolskih sester, ki pa še ni docela dograjena in stoji na dvorišču nove provincijalne hiše šolskih sester.

Novomašnika. Med številnimi letošnjimi novomašniki krške škofije (Celovec) sta prejela mašniško posvečenje tudi dva Slovenca. **Florijan Zergoi** iz Tihoje v št. Lipšu je imel novo mašo 14. julija v št. Lipšu. Novomašni pridigar je bil g. kanonik Aleš Zechner. V nedeljo, 21. julija, pa je v Podkrnosu praznoval slovesno prvo daritev **Rajko Wang**. Njegov novomašni pridigar je bil g. Jožef Gabruč.

Zlatomašnika. Prvi je g. kanonik dr. **Tomaž Klinar**, drugi pa g. dekan **Jakob Fatur**. Oba sta bila istega dne posvečena in sta leta 1945 prišla istega dne kot begunca na Koroško. Prvi župnikuje v Blačah na Zilji, drugi pa v Zeltschach (Selčah) pri Brežah.

Obema zlatomašnikoma čestitamo in jima želimo še dolgo uspešno dušno-pastirsko delovanje!

V št. Štefanu na Zilji je slavil železomašniški jubilej — 65 let mašništva — g. **Anton Pelnar**, konzistorijalni svetnik in najstarejši aktivni duhovnik krške škofije. Od leta 1898 je župnik v št. Štefanu. Prej je bil kaplan v Mežici in Črni.

Tudi Koroška je dočkala prvega slovenskega salezijanca. Je to g. **Stanko Čegovnik**, doma iz Mežice pri Pliberku. Novicijat je delal v Rimu, bogoslovne študije je dovršil na Gregorijani, novo mašo pa je imel 25. avgusta v Dobrli vasi. Pridigal mu je g. kanonik Aleš Zechner.

G. Pavel Kanauf je po 12 letih župnikovanja v št. Ilju ob Dravi odšel pastirovat v Kaplo ob Dravi, ki jo je

doslej upravljal provizor iz št. Janža g. Vošnjak.

G. Avguštin Čebulj, župnik pri Sv. Lenartu pri Sedmih studencih, je pred kratkim izgubil svojo drago mamó. Pokopali so jo na domačem pokopališču v Šmihelu pri Pliberku. Naše iskreno sožalje!

Deški internat Mohorjeve družbe v Celovcu sta prevzela v vodstvo salezijanca dr. Franc Cigan, ki je tudi profesor petja na novi slovenski gimnaziji in g. Janez Rován, doslej kaplan v Pliberku.

FRANCIJA

Mons. Valentin Zupančič — zlatomašnik. V nedeljo, 8. septembra so imeli v Lievinu v severni Franciji tamošnji slovenski rojaki slovesnost zlate maše svojega dolgoletnega dušnega pastirja mnos. Zupančiča.

G. jubilat se je rodil 14. februarja 1883 v Mostah pri Ljubljani. Gimnazijo je leta 1903 dovršil v Ljubljani, kjer je vstopil v bogoslovje in je bil posvečen v mašnika leta 1907. Novo mašo je pel pri Sv. Petru v Ljubljani.

Kaplanov je v Mokronogu na Dolenjskem in v Dovju pod Triglavom. Pozneje je bil imenovan za kateheta pri uršulinkah v Ljubljani. Leta 1920 je zapustil to mesto in je postal župnik v Polhovem gradcu, kjer je ostal sedem let. Nato je odšel pastirovat med slovenske izseljence v Franciji. Letos dopolnjuje med njimi trideset let.

Sobratu zlatomašniku izrekamo iskrene čestitke in mu želimo, da bi mogel še naprej vršiti dušno pastirsko službo med našimi izseljenci v Franciji.

V Lurdu pod Pireneji se je pred kratkim kot Marijin romar oglasil dr. Jakob Kolarič CM, župnik slovenske župnije v Torontu v Kanadi.

ITALIJA

Zlatomašnik škof dr. Gregorij Rožman v Rimu.

Naš prevzvišeni škof dr. Gregorij

Rožman se je na svojem misijonskem potovanju med slovenskimi izseljenci v Zapadni Evropi, potem ko je obiskal rojake v Angliji, Franciji, Nizozemski in Belgiji, ustavil tudi v Rimu.

Skoraj nepričakovano je prispel v Rim v petek, 2. avgusta zvečer. Veselò snidenje je bilo zlasti z duhovniki, ki živijo v Rimu. V dneh bivanja v Rimu je bil gost generalne hiše slovenskih šolskih sester, kjer se je Prezvzišeni najprej podal v kapelo, da se zahvali Jezusu za srečno pot.

V nedeljo, 4. avgusta, je opravil na grobu sv. Petra v vatikanski baziliki zahvalno sv. mašo. Okrog zlatomašnika se je pri sv. daritvi zbralo veliko rojakov, duhovnikov in vernikov. Navzoč je bil tudi p. Anton Prešeren SJ., generalni asistent za slovanske province pri generalu Družbe Jezusove. Pri maši sta škofu asistirala gg. Julče Slapšak in dr. Pavle Robič.

Prezvzišeni je na svojem potovanju izrabil vsako priliko, da je rojakom pridigal. Tudi sv. mašo v kripti vatikanske bazilike je izrabil, da je med njo po evangelijsko pridigal. Svoj govor je navezal na besede sv. Pavla Tomiteju: Svoj tek sem dokončal, vero ohranil.

Po sv. maši so se rojaki zgrnili okrog njega v zakristiji. P. Prešeren je prebral osebno pismo sv. očeta Pija XII. našemu škofu, katerega prevod je tale:

„Častitemu bratu Gregoriju Rožmanu, škofu ljubljanskemu:

Častiti brat, pozdrav in apostolski blagoslov.

Primerilo se je, kakor smo izvedeli, da obhajaš petdesetletnico svojega mašništva med grenkostjo pregnanstva in da ni mogoče ne Tvojim duhovnikom ne Tvojim vernikom spominjati se tega dogodka in Ti izraziti čustva svojih src. Zato hočemo pa Mi z besedami in voščili ublažiti Tvojo žalost in Ti ob tej priliki dokazati Našo naklonjenost in ljubezen.

Poučeni smo o nemalih zaslugah, ki si jih nabral za Cerkev v Tvojih du-

hovskih letih. V Tvoji cvetoči dobi si svoje cerkvene službe z vso vestnostjo izvrševal, zlasti ko si poučeval cerkveno pravo na bogoslovni fakulteti v Ljubljani. Pred 28 leti si bil povzdignjen v škofovsko čast in si posvetil vse sile izvrševanju pastirske službe ljubljanski škofiji, dokler nisi kot pregnanec iz domovine prenesel vse svoje skrbi in prizadevanja v korist tako velikega števila beguncev.

Zato Ti, častiti brat, k Tvojemu svetemu in pastirskemu delu čestitamo in istočasno Boga prosimo, da bi Ti naklonil obilo nadnaravnih darov in Te s svojimi tolažbami okreпил.

Kot poročstvo teh božjih darov in poseben dokaz Naše ljubezni naj Ti služi apostolski blagoslov, ki ga Tebi, častiti brat, in vsem onim, ki so Ti pri sreč, podeljujemo z vso naklonjenostjo v Gospodu.

Dano v Rimu pri sv. Petru, dne 12. julija 1957 v devetnajstem letu Našega vladanja.

Pij XII.“

Opoldne istega dne je častita mati Terezija Hanželič povabila vse slovenske duhovnike na skupno kosilo s Prezvzišenim. Ob tej priliki je škofa najprej pozdravil g. dekan Bešter, nato pa še p. Prešeren. Obema se je škof zahvalil.

Prezvzišeni je ostal v Rimu do 10. avgusta. Dneve je porabil zlasti za razgovore z duhovniki in jih je obiskoval, kolikor mu je čas dopuščal. V soboto, 10. avgusta, so ga mnogi duhovniki spremljali na rimsko letališče Ciampino, od koder je v spremstvu g. Slapšaka odletel v Fatimo.

O zlatomašniškem jubileju našega škofa je lepo poročalo tudi vatikansko glasilo „L'Osservatore Romano“.

Nadškof dr. Alojzij Fogar praznuje letos svojo zlato mašo. Rojen je bil v Gorici, posvečen v mašnja je bil 26. julija 1907 v cerkvi insbruške univerze in je nato daroval prvo sveto daritev

v isti cerkvi. Kot sodelavec nadškofa dr. Sedeja je bil več let spiritualni goriškega semenišča, leta 1923 pa je postal tržaški škof. Zaradi pritiska fašizma se je moral leta 1936 odpovedati škofijskemu sedežu. Od takrat živi v Rimu kot naslovni nadškof in član kapitulja sv. Janeza v Lateranu. Vedno je bil velik prijatelj Slovencev. Slovenski duhovniki svojemu velikemu sobratu in prijatelju zlatomašniku iskreno čestitamo!

ogosec
urina
ka
xadi
to jank
lrvnj

Misijonarji brezmadežnega Srca Marijinega. V okrilju italijanske klaretijanske province živi 7 slovenskih patrov, nekaj misijonskih bratov in dijakov. Predstojnik cele italijanske province je Slovenec, Tržačan, p. dr. Anton Legiša, ki se že dalje časa trudi, da bi ustanovil posebno redovno postojanko tudi v Sloveniji, da bi širili med našim ljudstvom pobožnost do brezmadežnega Srca Marijinega.

Slovenski patri klaretijanci v Italiji so: Legiša, Surina, Tomažič, štok, Malalan, Husu in Frankovič.

Od 26. do 30. avgusta so bile v Gorici duhovne vaje za slovenske duhovnike na Primorskem. Udeležilo se je duhovnih vaj 37 sobratov. Vodil jih je dr. Alojzij šuštar iz Švice. Po duhovnih vajah je bil študijski dan za duhovnike, kjer so govorili dr. šuštar, p. Truhlar in Vinko Žakelj.

Na Sv. Višarjah so v letošnjem poletju skrbeli za dušno pastirstvo misijonarji brezmadežnega Srca Marijinega (klaretijanci).

G. prof. dr. Ivan Tul je 2. julija dopolnil osemdeseto leto. Po končanih študijah je bil več let profesor moralke v goriškem bogoslovju, nato pa istotam spiritual. Zaradi narodne zavednosti so ga fašisti zelo preganjali. Udejstvoval se je tudi leposlovno. Znan je zlasti kot pisec molitvenikov, zlasti šmarnic. Sedaj leži že več let bolan pri usmiljenih bratih v Gorici. Telesno je ohromljen, duhovno pa je še zelo na višini in ob žrtveniku svojega vsakdanjega trpljenja prosil

božji blagoslov na vse ogromno delo slovenskih duhovnikov doma in po svetu.

Osemdeset let življenja slavi letos v Ovčji vasi pod Sv. Višarjami beneški Slovenec g. Ivan Gujon. Že 20 let je župnik v Kanalski dolini.

G. Andrej Klobučar, župnik in dekan v Bovcu od leta 1921 do 1935, je pri Sv. Križu na Vipavskem imel zlato mašo.

Srebrno mašo slavi letos p. Friderik Kosič, frančiškan, ki je dolgo let deloval na Kitajskem, zdaj pa že pet let deluje na frančiškanski župniji v Trstu.

Na Montuzi pri Trstu je imel v ta-mošnji kapucinski cerkvi novo mašo g. Bogomir Srebot, doma iz Košane na Krasu. Bogoslovje je študiral v Benetkah. Novomašni pridigar je bil p. Fidelis.

V Landarju v Beneški Sloveniji je bila nova maša g. A. Špekonja. Žal ob tej priliki ni bilo nobene slovenske besede razen potem med ljudstvom na vasi.

V Trstu je umrl mons. dr. Karel Mecchia, Italijan, rojen v Kopru, ki je 50 let vodil tržaško škofijsko pisarno. Bil je zgleden duhovnik in vedno pravičen do Slovencev.

G. Stanko Zorko, odgovorni urednik radijskih oddaj „Vera in naš čas“ na slovenskem radiu v Trstu, popisuje v 5. številki „Mladike“ nekaj vprašanj o tej pomembni verski ustanovi.

P. Radko Rudež DJ je vodil devetdnevnic v župniji Doberdob. V Gorici je vodil letos duhovne vaje za dekleta, fante in može. G. Rudež name-rava iti v misijone.

Romanje v Maria Zell. G. Franc štuhec iz Doline je organiziral z drugimi sobrati romanje 720 primorskih Slovencev v Maria Zell na Gornjem Štajerskem. Romarjem so govorili med potjo p. Cvetko, g. kanonik Zechner, g. Mazora in tudi p. Beda, po rodu Tržačan, ki vodi letošnje slavnosti pri cerkvi v Maria Zell.

KANADA

Mons. Matija Škerbec iz Clevelanda, USA, je vodil letošnje romanje torontskih Slovencev v Midland. Med svojim bivanjem v Kanadi je g. Škerbec pomagal g. Janezu Kopaču pri slovenskem dušnem pastirstvu v Torontu. V začetku avgusta se je vrnil v Cleveland.

Rev. Jože Časl CM je bil imenovan za dušnega pastirja Slovencev v Montrealu. G. Časl je bil prej misijonar na Kitajskem. Imenovanje za to novo službeno mesto je dosegel prevz. škof dr. Gregorij Rožman pri kardinalu Legerju.

Rev. Jakob Kolarič CM je šel na daljši oddih v Evropo. Njegove posle vrši za ta čas g. Janez Kopač CM.

Rev. Karel Wolbang CM pridno misijonari med zapuščenimi in razkropljenimi Slovenci širom Kanade. Za letošnji postni čas je imel misijon v Port Arthurju in Windsorju.

Rev. Lojze Ambrožič, profesor v semenišču, je med letošnjimi počitnicami izpopolnjeval svoje znanje na kat. univerzi v Washingtonu.

G. Mirko Renner, organist in profesor koralnega petja v Torontu, je imel meseca junija v cerkvi sv. Bazilija zelo uspešen koncert orgelske glasbe.

Trije slovenski bogoslovci se pripravljajo v Kanadi na mašniško posvečenje: Franc Smukavec, Rudi Cukiati in France Turk. Bog daj, da bi vztrajali na poti do cilja.

NEMCIJA

Zlatomašnega slavlja našega prevzvišenega škofa dr. Gregorija Rožmana v Kevelaerju so se mogli udeležiti sledeči slovenski sobratje: mons. dr. Jože Jagodic (Avstrija), dr. Janez Zdešar (Avstrija), g. Franc šeškar (Nemčija), g. Vinko Flek (Holandija), g. Vinko Žakelj in g. Zdravko Reven (oba iz Bel-

gije). V Recklinghausenu se jim je pridružil še g. Julče Slapšak.

G. Peter Roblek je postal samostojen župnik nemške fare v Eifelu v škofiji Aachen.

ZDRUŽENE DRŽAVE

Zlatomašni jubilej škofa Rožmana v Združenih državah.

Na nedeljo Kristusa Kralja, dne 27. oktobra, bodo Slovenci v Clevelandu slovesno proslavili zlato mašo prevz. g. škofa dr. Gregorija Rožmana. Dopoldne bo slovesna pontifikalna sv. maša v cerkvi sv. Vido. Popoldne ob treh pa slavnostna akademija.

Proslavo organizira poseben odbor pod pokroviteljstvom slovenskih duhovnikov v Clevelandu. Ob tej priliki bodo škofu Rožmanu izročili duhovni šopek, ki ga bodo zbrali slovenski rojaki v Severni Ameriki in drugod po svetu.

G. dr. Farkaš, ki se je pred tedni zelo nevarno ponesrečil z avtomobilom, je že kar zadovoljno okreval. Želimo mu skorajšnje popolno ozdravljenje!

Prof. Alfonz Čuk, doma iz Bilj pri Gorici, je 12. junija doktoriral na jezuitski univerzi Fordham v New Yorku. Postal je doktor filozofije in je za disertacijo napisal: „Vpliv starosti in spola na dožemanje časovnih intervalov“.

Dr. Franc Kladnik, ki mu je v domovini pred kratkim umrla mati, je bil prestavljen na novo župnijo. Njegov sedanjí naslov je: Dr. F. K., 824 Second Street, Hayward, Calif., USA.

G. Alojzij Rupar, kaplan pri sv. Kristini v Clevelandu, je slavil v mesecu juliju srebrno mašo. Posvečen je bil v Ljubljani, več let je misijonaril na Kitajskem, od leta 1947 je v USA.

G. J. Varga je postal duhovni vodja slovenskega dramskega društva Lilija v USA.

